

ஆத்மஜோதி

ஆனி

1983

ஆத்மஜோதி

ஓர் ஆத்மீ மாத வெளியீ

எல்லா உலகிற... வன்...
எல்லா உடலும் இ...

ஆசிரியர்: நா. முத்தையா

ஜோதி: 35 — ஆனி — (15-6-83) — க.ப.ர்: —

பொருளடக்கம்

தேவானம்	337
பேசுப எழுத்தும் பேசா எழுத்தும்	338
சித்தந் தெளிவிற்கும் அவன் அஞ்சொருத்து	339
கடவுள் என் பி... ர்த்தனையைக் கேட...	343
ஆத்ம சிந்தனை	345
பஸ்த்திமோத்தானம்	349
கருவமும் கருணையும்	350
சிவஞான முனிவர்	353
திருமூலர் கண்ட சக்தி தரிசனம்	354
ஆலய உட்பொருள்	357
சிந்தையினுள்ளே சிவனிருந்தான்	362
தர்ம சாஸ்திரம்	366
குருவின் அவசியம்	370
'ஆயிரம்' எண்ணங்கள்	371
சாவகச்சேரி வாரிவனேசுவரர் திருத்தலவரலாறு	373
இறப்பும் திருமுறைகளை ஒதுதலும்	378
தெய்வ வளம் நிறைந்த தம்பலகாமம் கோ...	383

ஆத்மஜோதி சந்தா

இலங்கை வருடச் சந்தா—	25 ரூபா
ஆயுள் சந்தா—	500 ரூபா
இந்தியா வருடச் சந்தா—	25 ரூபா (இ... ரூபாய்)
ஆயுள் சந்தா—	500 ரூபா (...,)
அங்கப்பூர்-மலேசியா-இத்துனேசியா	
வருடச் சந்தா—	10 வெள்ளி
ஆயுள் சந்தா—	2 வெள்ளி

ஆத்மஜோதி நிலையம்
நாவலப்பிட்டி ஸ்ரீ லங்கா.

தேவகானம்

—மகரிஷி சுத்தானந்தர்—

இராகம்: காம்போதி

பண்: தக்கேசி

ஆண்ட வாவுன தடிமலர் தேனை
அள்ளி அள்ளி யான் பருகிட வேண்டும்!
வேண்டும் உன்னடி யார்திருக் கூட்டம்
வினையி னேன்பிறப் புய்ந்திட வேண்டும்!
வேண்டும் உன்னருள் வேட்கை; யென் உள்ளம்
வேறு வேட்கைகள் ஆறிட வேண்டும்!
வேண்டும் உன்புகழ் பாடிடும் இன்பர்;
விமலனையென தாருயிர் வேந்தே!

அம்மை யப்பனு நன்பனு மாவாய்
அருட்பெ ருங்குரு தேவனுமாவாய்
எம்ம தத்திற்குஞ் சம்மத மாவாய்
எவ்வு யிர்க்கும் உயிர்க் கனலாவாய்
பன்மை யாம்ஒரு பான்மையும் ஆவாய்
பரம நீசக சீவனு மாவாய்
இம்மை யம்மைப் பயன்களு மாவாய்
இதய நாடக னேசுடர் வேந்தே!

இராக மாலிகை

பிறப்பிலே யென்னுட் பிறந்தசிற் காந்தமே!
பெரியவுல கத்தி னியல்பைப்
பிள்ளையாம் போதிலே பேசியறி வித்தெனைப்
பிரியாக் கவிட காந்தமே.
மறப்பிலே கண்முடி மாயத்தில் வீழாது
மனதைக் கவர் காந்தமே!
மாசைத் துடைத்தன்பு மதியைத் துலக்குகிற
மாதவ வொளிக் காந்தமே,
இறப்பிலாய் பேரின்ப மிதுவென வுணர்த்தியுள்
எழுந்திரு வருட காந்தமே,
இரவுபக லற்றவிடம் என்னோடு மானாகும்
எல்லையறும் ஏகாந்தமே,
சிறப்பிலே உள்ளமாம் பொதுவிலே உலகமாம்
சிறற்பலக் காந்தமே,
சித்தாந்த வேதாந்த சிரமான பரமான
திருவான சிவ காந்தமே!

பேசும் எழுத்தும் பேசா எழுத்தும்!

அஞ்செழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஆறெழுத்தும் நாலெழுத்தும் பிஞ்செழுத்தும் மேலைப் பெருவெழுத்தும்—நெஞ்சழுத்திப் பேசும் எழுத்துடனே பேசா எழுத்தினையும் கூசாமற் காட்டக் கொடி.

—கொடிக்கவி

அஞ்செழுத்தென்பது சிவாய நம. எட்டெழுத் தென்பது ஓம் ஆம் ஓளம் சிவாய நம ஆறெழுத் தென்பது ஓம் நமசிவாய. நாலெழுத்து என்பது ஓம் சிவாய. பிஞ்செழுத்து என்பது வகாரமாகிய பராசக்தி. அதுவே பேசும் எழுத்து என்றும் கூறப்பட்டது. பெரு எழுத்து என்பது சிகாரமாகிய சிவம். பேசா எழுத்து என்பதும் அதுவே. இவற்றையே முறையே உச்சரித்து இதயத்தில் வைக்க வேண்டும். அதாவது அஞ்செழுத்து முதலாகிய மந்திரங்களை உச்சரித்து, அதன் பிறகு அந்த மந்திரங்களின் எழுத்து உருவங்களை அறிந்து, சக்தி சிவத்தினைக் குறிக்கும் எழுத்துக்களை உள்ளத்திலே நிலைபெறச் செய்தால், அந்தச் சக்தி தானே சிவனை இரண்டறக் கலப்பிப்பாள். இதுவே அஞ்செழுத்தால் வீடு பெறும் விதி.

அஞ்செழுத்தை முறையாக ஒதி அதன் இயல்பை உணர்தல் எப்படி என்றால் சிகாரம் சிவம், வகாரம் சக்தி, யகாரம் ஆன்மா, நகாரம் திசை, மலம் என்ற நியதியை அறிந்து, இதில் ஊன நடனமாகிய நகார மகாரத்திலே சென்று விடப்படுகிறது. இறுப்புக் களில் அமுந்தாமல், ஞான நடனமாகிய சிகாரவகாரத்தைப் பொருத்திச் சிகாரம் முதலாக உச்சரித்து, அப்படி உச்சரிக்கிற முறையையும் விட்டு, யகாரமாகிய ஞானம் தானாகவே நிற்கவே, சிகாரம் யகாரம் என இருந்தாலும், அது எப்படி என்றால், சக்தி யாகிய வகாரமிடமாகச் சிவமாகிய சிகாரம் விடையிலே அமுந்தவே அதன்மை உண்டாகும். அஞ்செழுத்தை வெறுமனே உச்சரித்தால் மட்டும் போதாது. அதன் மேலே சக்தி சிவான் மகமாகிய எழுத்தினிடத்தே நிற்கவும் வேண்டும்.

அதாவது, நெஞ்சிலே அழுத்தவும் வேண்டும்.

சித்தந் தெளிவிக்கும் சிவன் அஞ்செழுத்து

— ஆசிரியர் —

இறைவன் எங்கும் உள்ளான்; அவன் இல்லாத இடம் இல்லை. ஒரு அரசன் தனக்கு வேண்டாதவனை நாடு கடத்தலாம்; ஆனால் அச்செயல் கடவுளால் முடியாது. ஏன் என்றால் கடவுளினுடைய ஆட்சியில்லாத ஊரே கிடையாது. ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இருக்கின்றார் கடவுள். அங்கனமாயின் ஏன், அப்பரமபதி கண்ணுக்குத் தோன்றுவதில்லை என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். கடவுளை மனிதன் அறியத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு இச்சந்தேகம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

இரவில் ஆகாயத்திலே கோடிக்கணக்கான நட்சத்திரங்கள் பளிச்சிடுகின்றன. பகலில் ஒன்றைக்கூட நம்மால் காண முடிவதில்லை. நமது கண்ணுக்கு நட்சத்திரங்கள் புலப்படாமையினால் நட்சத்திரங்களே இல்லை என்று கூறிவிடலாமா? கலங்கிய தண்ணீரில் சந்திர சூரிய பிம்பங்கள் தோன்றுவதில்லை. அதுபோல அறியாமையாகிய அழுக்கினால் கலங்கிய மாசுடைய அகத்தில் இறைவன் தோன்ற மாட்டான். தேற்றங் கொட்டையிட்டுத் தண்ணீரைத் தெளிய வைத்து, அது னுள் சந்திரனையோ, சூரியனையோ பார்ப்பதுபோல பஞ்சாட்சரமாகிய தேற்றங் கொட்டையிட்டு ஆணவ அழுக்கை அகற்றிச் சித்தத்தைத் தெளிய வைப்போர் சிவத்தைக்காண்பர்.

புகை பிடித்த கண்ணாடியிலோ, தூசு படிந்த கண்ணாடியிலோ நமது முகத்தை நாம் பார்க்க முடியாது. தண்ணீர் நனைத்த துணியினால் துடைத்துவிட்டால் அக்கண்ணாடியில் நமது முகத்தை நாம் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். அதேபோல ஆணவ அழுக்கு நிறைந்த உள்ளத்திலே ஆத்மாவைப் பார்க்க முடியாது. தியானமாகிய தண்ணீர்ச் சீலையினால் உள்ளத்தை துப்புரவு படுத்தினால் ஆத்மதரிசனம் கிடைக்கும். ஆத்மதரிசனம் பெற்றவன் பரமாத்ம தரிசனமும் இலகுவில் பெற்று விடுகின்றான்.

அம்பர் என்ற அரியதலம் சோழவள நாட்டிலே உண்டு. சிறந்த மாஞ்சோலை சூழ்ந்த அத்தலத்திலே வேதங்களை நன்கு பயிலும் மறையவர் குலத்திலே சோமாசிமாற நாயனார் அவதாரஞ் செய்திருந்தார். சோம யாகம் செய்வோரை 'சோம யாஜி' என்பர். அதுவே சோமவாசி என்றாகிக் கடைசியில் சோமாசி என்று மருவிற்று.

பயன் புகழ் முதலியவற்றைக் கருதாது, உலக நன்மை ஒன்றையே கருதி, சிவமந்திரங்களைக் கூறி சிவாக்கினி வளர்த்துச் செம்மையுடன் செய்யும் வேள்வியால் உலகம் உய்யும். அவ்வேள்வியினால் மாதம் மும்மாரி பொழியும். பயிரும் உயிரும் தழைக்கும். சிவஞானத்தீ ஆன்ம போதத்தை அழித்துச் சிவபோதத்தை வளர்க்கும். சோமாசி மாற நாயனார் புகழும், பயனும் கருதாது சிவபெருமானுக்குரிய வேள்விகளை விதிமுறைப்படி நியதியாகப் புரிந்து வந்தார். அப்பர் சுவாமிகள் ஒரு தேவாரத்தில் "எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனதுருவருக்க மாவதுணர் லோர்" என்கின்றார்.

வேள்விகளில் அக்கினி வளர்ப்பார்கள்; அவ்வக்கினி இறைவன் திருமேனி வகையாவது என்பதை உணரும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் என்பது இதன் பொருளாகும். சோமாசி மாற நாயனாரைப் பற்றிக் கூறவந்த சேக்கிழார் பெருமான் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“எத்தன்மையராயினும் ஈசனுக் கன்பர் என்றால்
அத்தன்மையர் தாம் நமையான்பவர் என்று கொள்வார்
சித்தந் தெளியச் சிவன் அஞ்செழுத்தோதும் வாய்மை
நித்தம் நிவமம் எனப் போற்றும் நெறியில் நின்றார்.”

எக்குலத்தினராயினும், எக்குணத்தினராயினும், வேறு எத்தன்மையராயினும் சிவபிரானுடைய அடியார்கள் என்றால் அவர்களே நம்மையாளும் பெருந்தகையாளர் என்னும் மெய்யறிவினை உடையவர் அவர். அடியார் உள்ளத்தில் சிவன் எப்போதும் நீங்காது உறைகின்றான். நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன் அவன். ஆதலின் அடியாரை அரணாகவே கொண்டு வணங்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு வணங்குவோர், அடியார்கள் இன்ன குலத்தினர், இன்ன தகுதியினர் என்ற வேற்றுமையைக் கருதக்கூடாது. கோத்திரமும் குலமும் உடம்பைக் குறித்தவை. உயிரைக் குறித்தவை அன்று.

“ஆவுரித்துத் தின்று மூலும் புலையரேனும்
கங்கைவார் சடைக் கரந்தார்க் கன்பராகில்
அவர் கன்மர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே”

என்பது அப்பர் வாக்கு.

“பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்” என்கிறார் வள்ளுவர்.

எல்லா மனிதர்களுக்கும் பிறப்பு ஒரே மாதிரித்தான். ஆனால் அவரவர்கள் காரியம் செய்யுந் திறமை வேறுபடுவதினால் சிறப்புகள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கமாட்டா.

ஆவுரித்துத் தின்பது அன்பிலாமை; இறைவனை நினைப்பது அன்புடமை. இறைவன் அன்பே உருவானவன், அன்பும் சிவமும் ஒன்றே. அன்பும் அன்பிலாமையும் ஒரே சமயத்தில் ஒருவரிடம் நிகழா. இரவும் பகலும் ஒரே சமயத்தில் தோன்றுவதில்லை. ஆகவே சிவனுக்கு அன்பு செய்துகொண்டே ஆவுரித்துத் தின்றுமூலதல் இயலாது. அவ்வாறு செய்வாராயின், அது அன்புடமை ஆகாது. சிலர் பூனையையும் நாயையும் செல்லப் பிராணியாக வளர்ப்பர். தமது படுக்கையிலேயே அவற்றுக்கும் இடம் கொடுப்பர். அவ்வளவு அன்பு அவற்றின்மேல். ஆனால் இத்தகையோர் ஆட்டையுங் கோழியையுங் கைகூசாது கொன்று உண்பர். இந்த அன்பும் போலி அன்பேயாகும்.

தமது குழந்தைகளைக் கண்ணுங் கருத்துமாக வளர்ப்போர் ஆடு, மாடு போன்ற பிராணிகளைக் கொன்று தின்பதும் வேடிக்கையானதாகும். மனிதக் குழந்தைகளும், ஆடு மாடுகளும் இறைவனது குழந்தைகளே. அவை வாய் பேசமாட்டா; நாம் வாய் பேசுகின்றோம். வாய் பேசாத குழந்தை ஒன்றை வாய் பேசும் குழந்தை ஒன்று வருத்தினால் பெற்ற தாய் சந்தோசப்படுவாளா? இத்தகையதே புலால் உண்போரதும் செயலாகும்.

நெற்றுவரை ஆவுரித்துத் தின்றுமுன்ற ஒருவன், இன்று அதனின் நிங்கி எங்கும் சிவனைக்கண்டு, சிவபக்திபுரிவானாயின் அவன் எமது கடவுள். முன்னைய நிலையேநோக்காது வணங்குதல் வேண்டும். இந்த உண்மையை ஆதாரமாகக்கொண்டே சோமாசி மாறநாயனார் செய்த யாகத்தில் இறைவன் சண்டாள உருவில் வர அவ்வுருவையும் சிவமாகப் பாவித்து

அவர்காலில் விழுந்து வணங்கினார். சிவமயம் என்று எழுதுவோம், ஆனால் எல்லாவிடத்திலும் சிவத்தைப் பார்க்க மாட்டோம். எங்கும் சிவமயம் என்று தெளிந்தவர்கள்தான் எல்லாப்பொருட்களிலும் சிவத்தைக் காணமுடியும். தாயுமானவர் இறைவனுக்கு பூசை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையால் பூஞ்சோலைக்குச் சென்றார் அவர் எடுக்க நினைத்த பூவினுள் ளேயே சிவம் இருப்பதைக் கண்டார். பூப்பறிக்க நீட்டிய கையை பின்னே இழுத்துக்கொண்டார். எந்தச் சிவத்தினால் எந்தச் சிவத்துக்குப் பூசை செய்வது என்ற விசாரம் எழுந்தது.

எல்லா உயிர்களிலும் சிவத்தைக் காண்போமானால் உலகில் துன்பமே இல்லை; பாவமே இல்லை. எங்களுக்குச் சித்தம் தெளியவில்லை. சித்தம் தெளியவேண்டுமானால் சிவநாமம் ஓத வேண்டும். பஞ்சாட்சரமாகிய ந ம சி வா ய மந்திரம் ஒன்றே இறைவனது நாமமாகவும், மந்திரமாகவும் விளங்குவது. இம்மந்திரத்தை நித்தமும் நியமமாகச் செபிக்கும் பழக்கம் உடையவர் சோமாசி மாறனார்.

“நான் சிவசிவா என்றிருக்கின்றேன். என்னை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறாய்? “என்று அடிக்கடி நம்மவர் சொல்லக் கேட்கிறோம். உண்மையில் சிவா என்று சொல்லியிருக்கமாட்டான். ஆனால் ஒருவன் ஒன்றும் செய்யாமல் கூம்மா இருக்குந் தன்மையை நாம் சிவா என்றிருப்பதாகக் கூறுகிறோம். நம் நாட்டில் நிட்டை கூடியிருந்து செயலற்று சிவனாமத்தை தியானம் செய்வது மிகப்பழமையான வழக்கம். அதிலிருந்து சிவா என்றிருப்பது என்பதற்கு யாதொரு வம்புக்கும் போகாமல் ஒடுங்கியிருக்கும் நிலையையும் குறிப்பதாகப்பேச்சு வழக்கில் வந்துவிட்டது.

“சிவன் என்னும் ஓசையல்லது அறையோ! உலகில் திருநின்ற செம்மையுளதே!” என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர். அறையோ என்பது ஒருவஞ்சின மொழி. செம்மேனிப் பெம்மானின் நாமமாகிய ‘சிவன்’ என்னும் சொல் ஓதப்படுவதாலேதான் உலகில் நன்மைமல்கி மனிதப் பிறவி சீரும் சிறப்பும் அடைகிறது என்று ஆணையிட்டும் அறுதியிட்டும் அப்பர் தாம் கண்ட உண்மையை எடுத்துக் கூறினார்.

“அரன் னுமமே சூழ்க வையகமுந்துயர் தீர்கவே”

— என்பது சம்பந்தர் வாக்கு.

கடவுள் என் பிரார்த்தனையைக் கேட்கிறார்

—ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர்—

பூனைக்குட்டி கத்துகிறது. அதைக்கேட்டுத் தாய்ப்பூனை, பாசத்தால் அக்குட்டியைத் தூக்கிச் செல்கிறது. அதே போன்று பக்தன் முறையிடுகிறான். பரமன் அவனிடம் விடாந்து வந்து அவனுக்கு அருள் புரிகிறார். மனிதன் துன்பப்படும் பொழுது உதவி புரியப் பிரார்த்தனை ஆண்டவனைச் சேர்ந்திருக்கிறது. பக்தனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கப் பிரார்த்தனை ஆண்டவனுக்கு வாய்ப்பளிக்கிறது. இறைவனுக்கு உன் இதயக் கோவிலைத் திறந்துவிடுவதன்மூலம் உன் நெஞ்சிலேயுள்ள பருவைப் பிரார்த்தனை குறைக்கிறது. நீ குழப்பத்திலே ஆழ்ந்திருக்கும்பொழுது உனக்குத் தக்கது எதுவோ அதைத் தீர்மானிக்கப் பிரார்த்தனை, இறைவனை எதிர்பார்த்துக் காத்து நிற்கிறது. மனோவேதனை மனிதனுக்குப் பிரார்த்தனையைப் போதிக்கும் பாடமாக விளங்குகிறது.

பிரார்த்தனை என்பது கேட்பதல்ல. உண்மைப் பக்தி மூலம் இறைவனுடன் உறவு கொள்வதே பிரார்த்தனையாகும். பிரார்த்தனை ஆண்டவனுக்கு அருகில் இருப்பதை உணர்த்துகிறது. பிரார்த்தனை இருவர் என்கிற வேதனையை ஒழித்து, இறைவனிடத்து முழுக்க முழுக்க சரணடையச் செய்கிறது.

இறைவன்மீது மனதை நிலைநிறுத்துவதே பிரார்த்தனையாகும். பிரார்த்தனை உள்ளத்தில் உள்ள கள்ள எண்ணத்தைக் கரைத்து உள்ளம் உருகும்படி செய்கிறது. அமைதியான முறையில் அகங்காரத்தை வேரறுக்கிறது. மனிதனின் சுயநல உணர்வு அடிபட்டு அந்தரங்க நிலையை உணர்த்துகிறது. தெய்வீகத் தன்மைக்கு ஆன்மாவை அழைத்துச் செல்கிறது பிரார்த்தனை. இறைவனுக்குச் செய்யும் அன்புச் செயலே பிரார்த்தனை. வணக்கம் செலுத்தும் ஆராதனைச் செயலே பிரார்த்தனை. ஆண்டவனின் அருட் புகழைப் பாடுதலே பிரார்த்தனை. இறைவனின் திருவருளுக்கு நன்றிக் கடன் செலுத்துதலே பிரார்த்தனை.

உள்ளம், மனது, ஆன்மா ஆகிய இவற்றின் மூலம் தெய்வீக சக்தியை உள்ளத்திலே நிரப்பித் தனிப்பொலிவு மலர ஆண்டவனை நோக்கிக் கைகூப்பி வேண்டி நின்றலே பிரார்த்தனை. பூமிக்கு ஈர்க்கும் சக்தி இருப்பது போன்று பிரார்த்தனைக்கும் கவரும் சக்தி உண்டு.

சமயம் அல்லது மதமெனும் உடலுக்கு உயிராக விளங்கு

வது பிரார்த்தனை. மதத்தின் சாரமும் அதுவே. மனித வாழ் வாகிய மரத்துக்கு ஆணிவேராக ஊன்றியிருப்பது பிரார்த் தனை. பிரார்த்தனை இன்றி மனிதன் வாழ முடியாது. வாழ வுங் கூடாது.

கண் இல்லாதவன், கை இல்லாதவன், வாய் இல்லாத வன், காது இல்லாதவன், கால் இல்லாதவன், பலமில்லாத வன், அறிவு இல்லாதவன், பழிபாவமுடையவன், வளமாக வாழ்பவன், வறுமையிலே வாடுபவன், திக்கற்றவன் ஆகிய எல்லோருமே கடவுளை வணங்க முடியும். ஏனெனில், பிரார்த் தனை உள்ளத்திற்குச் சொந்தம். அதனினின்று குமிழியிட்டு வெளிக்கிளம்பும் உணர்வுக்குச் சொந்தம். உடலுக்குச் சொந் தமல்ல. பிரார்த்தனையில் ஈடுபட ஒருவனுக்குப் பெருநிதி யோ, பெறுமதியோ, பேச்சுவன்மையோ இருக்கவேண்டுவ தில்லை. பிரார்த்தனை செய்யப் பாவலராகவோ, நாவலராக வோ இருக்கத் தேவையில்லை. பட்டமோ பதவியோ தேவை யில்லை. அடுக்கு மொழியுடன் அலங்காரமாகப் பேசும் படித்த மேதையின் சொற்களைக் காட்டிலும், கல்லாதவரின் கள்ள மில்லா உள்ளமும், பணிவும் கொண்ட ஆத்மாவின் மொழி கள் ஆண்டவனைக் கவர்ந்துவிடும்.

நீ இறைவனை வணங்கும்பொழுது, அவன் உன் உள்ளத் தைத்தான் விரும்புகிறான். சண்டாளனுக்கு நற்கதியில்லை. சன்மார்க்கனுக்குத்தான் உண்டு. பால் மணம் மாறப் பச்சி ளங் குழந்தைக்கு இலக்கணமோ, சரியான உச்சரிப்போ தெரியாது. அது சில ஓசைகளைத்தான் எழுப்புகிறது. ஆனால் தாயோ தன் சேயை புரிந்து கொள்ளுகிறாள். ஆங்கில உயர் அதிகாரிக்கு தமிழ் மாத்திரம் பேசத் தெரிந்த ஒருவன் சமை யற்காரனாகப் பணி ஆற்றுகிறான். அவன் ஆங்கிலம் போதிக் கும் பேராசிரியனாகவா இருக்கிறான்? பயனிலை இல்லாத சில வாக்கியங்களைத்தான் பயன்படுத்துகிறான். ஆனால் அவ்வுயர் அதிகாரி புரிந்து கொள்ளுகிறாரே! மனித இனத்தைச் சேர்ந் தவர்கள் இதய மொழியைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் இரு க்கும்போது, எல்லா உயிர்களையும் மறைந்திருந்து காக்கும் மாமணிச் சோதியானைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீ எதைச் சொல்ல விரும்புகிறாய் என்பது ஆண்டவனுக் குத் தெரியாதா? அவனுக்குச் செலுத்தும் பிரார்த்தனையில் குற்றங்கள் பல இருப்பினும் மந்திரத்தை உச்சரிப்பதிலே குறைகள் பல இருப்பினும் உன் உள்ளத்தினின்று உண்மை யுடனும், தாய்மையுடனும் வெளிக்கிளம்பும் பிரார்த்தனைக் குத்தான் ஆண்டவன் மயங்குகிறான். உன் இதயத்தின் மொழி அவனுக்கு நன்கு தெரியும்.

ஆத்ம சிந்தனை

—மார்க்க அரேலியர்—

மனிதனாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் பொதுவாய் அறிவு என்பது உண்டு. அதிலிருந்து ஒவ்வொருவனுக்கும் ஓரளவு அறிவு என்பது உண்டாகிறது. இதனால் இது செய் யத் தகுந்தது, இது செய்யத்தகாதது என்ற பகுத்தறிவு எல் லாருக்கும் பொதுவாகிறது. இதனால் தருமம் அனைவருக்கும் ஒன்றுகிறது. மக்கள் அனைவருக்கும் தருமம் ஒன்றுதலின், அனைவரும் ஒரு ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்களே யாவார்கள். எனவே, உலகம் முழுவதும் ஒரு அமைப்பு, ஒரு வரையறைக் குள் அடங்கியதாகும்.

இந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து தான் என் உடலிலிருக்கும் ஒவ் வொரு பகுதியும் உண்டானது. எப்பொருளும் உள்ள பொரு ளினின்றே உண்டாக வேண்டும். என் உடல் நிலத்திலிருந்து ஒரு பாகமும், நீரிலிருந்து ஒரு பாகமும், தீயிலிருந்து ஒரு பாகமும், உருவம் மாறி உண்டானது தான். அவ்விதமே அறிவு உருவமான என் உள்ளமும் ஒரு மூல காரணத்திலிருந் தே உண்டாயிருக்க வேண்டும். இப்பகுதிகளெல்லாம் மறு படி தத்தம் காரணங்களுடன் ஒன்று பட்டுப் போவதே மர ணம். எப்பொருளும் மாறுமே அன்றி, முற்றிலும் அழிந்து போகாது.

பிறப்பைப் போலவே இறப்பும் இயற்கை இரகசியம். பூதங்களின் சேர்க்கை பிறப்பாகும். பிரிவு மரணமாகும். இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பிறப் பின் இயல்பே இறப்பும். ஒரு துன்பம் நேரிடின் அதைப்பற்றி எண்ணுவதைவிட எண்ணுவதை விட்டால் துன்பம் நேரிட்ட நினைவு போகும். அந்நினைவு நீங்கிய பின் துன்பம் எங்கே? என்னுடைய உள்ளத்தைப் பழுது படுத்தாத எது வும் என்னுடைய வாழ்வுக்குத் தீங்கிழைக்காது. ஆகையால், அது என்னை எவ்விதத்திலும் துன்புறுத்த முடியாது.

உனக்கு ஒருவன் தீங்கு செய்தானானால், நீ அவனுடைய தீய எண்ணங்களை உன் மனதில் கொள்ளாமல் இருக்க வேண் டும். உன்மனதில் என்ன எண்ணம் உண்டாக்க அவன் விரும் புகிறானோ, அதற்கு நீ இடங்கொடாதே. அப்போது அவன்

செய்த தீங்கு உன் உள்ளத்தைப் பழுது படுத்தாது. பொருள் களை உள்ளது உள்ளபடி மனக்கலக்கமின்றி ஆராய்வாயாக.

தங்கள் தங்கள் சுபாவம் போல் தான் மனிதர்கள் நடந்து கொள்ளுவார்கள். அத்தி மரத்தில் அத்திக்காய் காயக்காமல் ஆலங்காய் காய்க்குமா? இவ்வாயுள் எத்தனை இருக்கப் போகிறது? சீக்கிரத்தில் அனைவரும் மாண்டுபோய் எல்லாம் பொய்யாகும். இரண்டு குணங்களை நீ பெற வேண்டும். ஒன்று மக்கள் நன்மையைக் கருதி எதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற அறிவும், விவேகமும் உன் உள்ளத்தில் குறிக்கின்றனவோ அதையே செய், மற்றொன்று; நீ எண்ணின எண்ணம் தவறென்று ஒருவன் எடுத்துக்காட்டினால் உன் எண்ணத்தை விட்டுவிடு. ஆனால் நியாயம், பொதுநலம் அல்லது வேறு தகுந்த காரணத்தைச் சரிவர மனதில் விசாரித்துத்தான் எண்ணத்தை மாற்றவேண்டுமேயொழிய, விருப்பத்திற்கேற்றவாறு அல்லது ஜனங்கள் பாராட்டுவார்கள் என்று மாற்றக்கூடாது.

எந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து அதன் ஒருபாகமாக நீ உண்டானாயோ, அதனுள் ஒன்று பட்டு நீ மறைந்து போவாய் உன்னைப் பெற்றெடுத்த பொருளுடன் மறுபடி நீ சேர்ந்து விடுவாய். அதனால் என்ன? காரணத்தில் காரியம் உருமாறி மறுபடி ஒன்றாகச் சேர்ந்து விடுவதுதான் இறத்தல். இதைப் பற்றித் துக்கம் ஏன்? பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கப் போவதாகக் கருதி வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டாம். மரணம் நிச்சயம். இன்றே நானையோ அது எப்போதும் வரக்காத்திருக்கிறது. உயிருள்ளபோதே நல்லவனாயிரு.

ஒரு பொருளுக்கு அழகு உண்டாயின் அவ்வழகு அதனுள் அமைந்திருக்கிறது. பிறர் போற்றுவதனால் அது உண்டாவதல்ல. பிறர் கண்டு வியப்பதால் அதன் அழகு அதிகமாக வதுமில்லை; குறைவதுமில்லை. புலனுக்குத் தோற்றமாகும் பொருள்களின் வெளி அழகே இவ்வித மிருக்கப் பெரழகு கொண்ட உண்மைப் பொருளாகிய தருமம், நீதி, சத்தியம், அன்பு, அடக்கம் இவைகளுக்குப் பிறருடைய புகழ்ச்சி வேண்டியதில்லை. இந்த நற்குணங்களில் ஏதாவது பிறர் புகழ்வதால் அழகாகுமா? பிறர் குறைகூறுவதால் பழுதுபடுமா? அழகிய மரகத மணியை ஒருவன் புகழாமல் போனால் அதன் அழகு குறைந்து விடுமா? தங்கம், தந்தம், பட்டு அல்லது யாழ், வாள், புஷ்பம், செடி முதலியவைகளில் இப்படித்தானே அதனதன் அழகு அதனதனுள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது.

ஏ பிரபஞ்சமே! உனக்கு எது இசைந்ததோ, அதுவே எனக்கும் இசைந்தது. உனக்கு எது சமயமோ, அதுவே எனக்கும் தகுந்த சமயம். அகால மல்ல, காலந்தவறி வந்தது மல்ல. பிரகிருதியே! உன்னுடைய பருவ காலங்களில் உண்டானவை எல்லாம் எனக்கு நல்ல பக்குவமான பலனேயாகும். உன்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகிறது. எல்லாவற்றையும் நீயே தாங்குகியாய். எல்லாம் மறுபடியும் உன்னையே அடையும். நீயே ஆண்டவனுடைய அழகிய அரண்மனை.

இந்த உலகம் ஆண்டவனால் ஒழுங்காயமைக்கப்பட்டதே யாயினும் சரி, அணுக்கள் தற்செயலாய்க் கலந்து உண்டானதே யாயினும் சரி, எவ் விதத்திலும் ஒழுங்குபட்டு அமைந்து நிற்கிறது. ஒன்றிலிருந்து தொன்று வெகுதூரத்தில் சிதறி வெவ்வேறுகக்கிடக்கும் அண்டங்களும் அணுக்களும் ஒன்றையொன்று பற்றிக்கொண்டு ஒத்துணர்ச்சியுடன் இருக்கின்றன. இவ்வளவு ஒழுங்குடன் நிற்கும் இந்த ஜகத் தை ஆளும் சர்வேசுவரன் ஒழுங்கின்று இருப்பானா? உன் உள்ளத்தில் எவ்வளவு கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன? எவ்வளவு அச்சம்? எவ்வளவு இரக்கமின்மை? மிருகத்தனம், சோம்பல், இச்சகம் பேசுதல், லோபித்தனம் கொடுமை?

வேறு தேசத்திலிருந்து வந்த அன்னியன் ஒருவனுக்கு ஊரிலிருக்கும் விஷயங்கள் தெரியாது. அவ்வாறே உலகத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களின் பொருளை அறிந்து ஒப்புக்கொள்ளாதவன் உலகத்திற்கு அன்னியனாவான். ஜனங்களை ஒன்றாகக் கட்டுப்படுத்தி அமைத்துவரும் சமூக தருமத்தை ஒத்து நடவாமல், வேறு படுகிறவன் பரதேசியாவான். அறிவு என்னுங் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறவன் குருடனாவான். சுகம் தரும் சுவாத்தியத்தை விட்டுப் பிறரை எதிர்பார்க்கிறவன் யாசகனே யாவான். நாம் எதிலிருந்து உண்டானோமோ, அதிலிருந்தே சுக சம்பவங்களும் உண்டாகின்றன. தனக்கு நேரிட்ட சம்பவங்களைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டு விசுவ தருமத்திலிருந்து வேறு படுகிறவன் உலகத்திற்கு ஒரு புண்ணாவான். அறிவுள்ள பிராணிகள் எல்லாம் ஒரு ஜீவ அமைப்பாக இருக்கத் தன்னை வேருக நினைத்து வாழ்பவன் குலக்கோடரியாவான்.

உலகத்தில் எதுவும் நிலையில்லை. நடந்ததெல்லாம் கதையேயாகும்; பிறகு முற்றும் மறக்கப்பட்டு மறையும். புகழோங்கி வாழ்ந்தவர்களும் இப்படி மறைந்து போவார்கள். மற்றவர்கள்

கதியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. உயிர்விட்டுக் கண்மறைந்தவுடன் யாரும் அவர்களை நினைக்கமாட்டார்கள். புகழும் பேரும் என்ன? வெறும் பேச்சு, அதற்கு உடலில்லை. ஆகையால், எது உறுதியான உண்மை? நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது எது? நடுநிலைமை, ஒப்புரவு, வாய்மை, பொறை எது நேரிடினும் அனைத்திற்கும் ஆதியும் மூலமும் எதுவோ, அதிலிருந்து இதுவும் வந்தது. இது அவசியமே என்று எதிர்கொண்டு ஒப்புக் கொள்ளுந் தன்மையே மனிதனுக்கு வேண்டியது.

உலகத்தில் பொருள்கள் மாறி மாறி மறைந்து புதுமையாய் மறுபடியும் தோன்றுவதைக் கவனித்துப்பார். பொருள்களைச்சிதைய விட்டு அவைகளிலிருந்து அவை போன்ற புதிய புதிய பொருள்களை அமைத்து தருவதே இயற்கைச் சக்தியின் இடைவிடாத தொழில் என்பதை அறிவாய், இதுவே அதற்கு ஓர் ஆனந்தம். உலகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் அதைப்போன்ற புதியன விளைவதற்கு வித்தாகும். சீக்கிரம் இறந்து போவாயே. இன்னும் உள்ளத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே, சாந்தம் அடையவில்லையே, துன்பத்தைக்கண்டு அச்சம் நீங்கவில்லையே, நடுவுநிலைமையே நன்மை என்பதை இன்னும் அறியவில்லையே.

சிந்தனைச் செல்வம்

ஓயாது பேசிக்கொண்டிருப்பவன் தன் உள்ளத்தில் ஒன்றுமில்லை என்பதைக் காட்டிக்கொள்ளுகின்றான். ஒன்றுமே பேசாதிருப்பவன் தன்னுள்ளத்தில் எதையோ மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைக்காட்டி விடுகிறான். முன்னவனை ஒட்டைவாயன் என்றும் பின்னவனை அறிவாளி என்றும் கூறுகிறவன் தன் அவரசப் புத்தியைக் காட்டிக் கொள்கின்றான். இந்நால்வரும் சிந்தனைச் செல்வத்தை இழந்து விட்டவர்கள் என்பது அறிவாளிகளின் முடிவு.

—கி: ஆ: பெ: வி.

பஸ்த்திமோத்தாசனம்

—யோகி இ. வைரவநாதர்—

பழகும் முறை: விரிப்பில் மல்லாந்து, கால்களைச் சேர்த்தவாறு படுத்துக் கொள்ளவும். பின், கைகளைத் தலப்பக்கம் நேரே நீட்டிக்காதுகளுடன் ஒட்டியவாறு கைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும். இப்போது சுவாசத்தை உள்ளிழுத்து ஒரே முச்சில் தரையிலிருந்து உடலை இடுப்பு வரையிலும் எழுப்பவும், இந்நிலையில் வந்தவுடன் சுவாசத்தை மெதுவாக வெளிவிட்டபடி முன் குனிந்து கைவிரல்களால் காலு பெருவிரல்களிரண்டையும்—நெற்றி முழங்கால்களில் முட்ட—பிடித்து நிற்கவும். இந்நிலையில் முச்சை விட்டு வாங்கிக் கொள்ளவும். இப்படியாக போதுமளவிற்குச் செய்து பழகவும். செய்துகொண்டுவர சில நாட்களில் உடல் இளகிவிடும். பின், மேற்கூறியவாறு உடலை முன் வளைத்துக்கொண்டே வந்து முகத்தை முழங்கால் களுக்கிடையிலே அமுக்கவும், முழங்கைகளை இரு கால்கள் பக்கத்திலும் மடித்து வளைத்துப் பஸ்த்திமோஸ்த் தாசனத்தைப் பூரணமாகச் செய்து முடிக்கவும். இப்படியே வளைந்து கைவிரல்களால் கால் பெருவிரல்களைப் பிடித்த வண்ணம் சில வினாடிகள் நின்று பழகவும். சுவாசத்தைவிட்டு வாங்கச் செய்யவும். புன்று தடவை யாகுதல் செய்யவேண்டும்.

கவனிக்க வேண்டியது: கால்கள் எந்நிலையிலும் அசையாமலிருக்க வேண்டும். எழும்பும்போது உயரக்கூடாது. கூப்பிய கைகளும் காதுகளைவிட்டு விலகக்கூடாது. முன் குனிந்துபோகையில் சுவாசத்தையும் விட்டுக்கொண்டே போகவேண்டும்.

பலன்: முதுகெலும்பு இளக்கப்பட்டு இளமையெய்துகின்றபடியால் உடலும் எக்காலமும் இளமையுடனிருக்கச் செய்கின்றது. வயிறு முதுகுச் சதைகள் வலிமையடைகின்றன. வயிற்றுக் கூட்டுக் கருவிகளான சோற்றுப்பை, பித்தப்பை, சிறுகுடல், பெருங்குடல், ஸ்பீரீன், பாளகிரியால் என்னும் தொப்புளைச் சுற்றியிருக்கும் சுரப்பிகள், சிறுநீர்க் கருவிகள், சிறுநீர்ப்பை, மலப்போக்குக் குளாய், ஆனகளுடலில் சுக்கிலப்பை பெண்களுடலில் கற்பப்பை இன்னும் பல அங்கங்கள் ஊக்கப்படுத்தப்படும், பாதுகாக்கப்படும். தன் தன் வேலைகளைச் சரிவரச் செய்ய வைக்கின்றது. இதனால் நீரிழிவு, குடல் நோய்களான அசீரண ரோகம் குன்மம், தொந்திப்பை வீக்கம், மூலக்கிழிப்பு மற்றும் இடுப்புவலி முதலியனவும் குன்மமும். பெண்களுக்கு மிகவும் உகந்த ஆசனம். மாதவிடாய் வரும்பொழுது உண்டாகும் இடுப்புவலி வயிற்றுக் கோளாறுகள், தலைநோய் இலேசாகத் தவிர்க்கப்படும். பின்னர்பெறும் வலிமையையும் உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். மலட்டுத் தன்மையும் நீங்கும்.

சுவாமி ராமதாஸ் அருளுரைகள்

கருவமும் கருணையும்

தமிழ் வடிவம் ம. சி. சிதம்பரப்பிள்ளை

ஸ்ரீ ஏகநாத் மகராஜ் ஒரு இல்லறவாசி. அவருக்கு மனைவியும் ஒரு மகனும் உண்டு. இவர்கள் மிகவும் வறுமையில் வாடினார்கள். இருந்தும் இறை அன்பில் மிகவும் செல்வர்களாக வாழ்ந்தார்கள். மிகவும் எளிமையான ஜீவியம் நடாத்தி வந்தனர். ஸ்ரீ ஏகநாத் மகராஜ் தினமும் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையிலிருந்தோ வேறு இதிகாச புராண நூல்களிலிருந்தோ, கிராம மக்களுக்கு வாசித்து வியாக்கியானம் செய்து வருவார். இதனால் ஊர் மக்கள் இவரது பேருரையில் ஈர்க்கப்பட்டனர். இவ்வாறு பல வருடங்கள் உருண்டோடிவிட்டன. இதே வேளை ஸ்ரீ ஏகநாத் மகராஜின் மகன் வேதாகம நூல்களைக் கற்பதற்காக காசி நகருக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டு படிப்பைப் பூர்த்திசெய்து வீடுதிரும்பியிருந்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஏகநாத் மகராஜ் சமஸ்கிருத மூலத்தில் உள்ள சுலோகத்தை வாசித்து, மாரதி பாஷையில் மக்களுக்கு விளக்கினார். இதனைக் கண்ணுற்ற மைந்தன், தந்தையை நோக்கி, மாரதியில் விளக்கவது நல்லதல்ல. அத்தோடு சரியான முறையுமல்ல. சமஸ்கிருதத்திலேயே விளக்க வேண்டுமென்றான். இதற்கு விடையாக, “இதுவரை காலமும் பாண் மாரதி பாஷையிலேயே விளக்கி வந்துள்ளேன். கிராம வாசிகளுக்குப் புரிந்த பாஷை. அவர்களும் வெகுவாகப் பாராட்டிக் கேட்டு வருகின்றனர். எல்லோருக்கும் சமஸ்கிருதம் வராது. அத்தோடு என்மாலும் அப்பாஷையில் இலாவகமாக விளக்க இயலாது” என்றார். அந்த நாளின் மகன் மூலத்தை வாசித்தும் பயனையும் சமஸ்கிருதத்தில் சொல்லலானான். முதல்நாள் கிராமவாசிகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இவருடைய வியாக்கியானத்தில் முந்திப் பெற்ற பக்தி பரவசம், மெய்ப்பாடு முதலியன இல்லாதிருந்ததைக் கண்டனர். மகனுடைய ஆழ்ந்த கல்வி-அவனுடைய தந்தையாருடைய எளிமை மிதந்த பக்திக்கு ஈடாகாதெனக் கண்டனர். மெல்ல மெல்ல மக்கள் கூட்டம் குறைந்து வரலாயினர். இவ்விதமாக மக்கள் ஒருவருமே வராததினால் வியாக்கியானம் விடப்பட்டது. மக்கள் ஒன்றுகூடி ஏகநாத் மகராஜ் அவர்களை மீண்டும் ஆரம்பிக்குமாறு வேண்டினர். படித்த மேதையாகிய மகன் தடுத்தவிட்டான். அவ்வாறு செய்வதாகில் சமஸ்கிருதத்திலே செய்யலாம் என்று பணித்தான்.

இது இவ்வாறு முடியவும், படித்தமேதை - மகனுடைய அகங்காரம் அடங்குவதற்கான ஒரு நிகழ்ச்சி திருவருளினால் நிகழலாயின. இவர்கள் வாழும் கிராமத்தில் உள்ள வறிய கிழவி ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு அரிய பிரார்த்தனை செய்திருந்தாள். ஆனால் அவளது எண்ணத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் வழிவகை அவளிடம் இல்லை. ஒரு சாதுவிடம் தனது நிறைவேறாத பெருவிருப்பத்தைப்பற்றி எடுத்துரைத்து ஆலோசனை கேட்டாள். ஏகநாத் மகராஜ் அவர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தால் ஓராயிரம் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானமிட்ட அரிய செயலுக்குச் சமானமாகும் என்று எடுத்துரைத்தார். கிழவி மிகவும் குதூகலித்து, உடனே ஏகநாத் மகராஜ் அவர்களிடம் சென்று தனது உள்ளக்கிடக்கையை உரைத்து, தானத்துக்கான தினத்தை நிர்ணயித்து அதனை ஏற்குமாறு விநயமாகக் கேட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் தனது மகன் இந்த ஒழுங்குளுக்கு ஒரு தடைக்கல்லாக நின்றான். ஈற்றில் மகனுடைய கேள்விகளுக்கு இணங்கி, தானத்துக்குரிய உணவைச் சமைத்து ஸ்ரீ ஏகநாத் மகராஜ் அவர்களுடைய இல்லத்துக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதாக இணக்கம் கொண்டுவரப்பட்டது.

இதன் பிரகாரம் முதாட்டி உணவை தமது புக்கத்தில் சரி செய்து ஸ்ரீ ஏகநாத் அவர்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டுசென்று மிகவும் பக்திசிரத்தையுடன் பரிமாறினாள். உணவு உண்டு முடியவும், இலைமில் எஞ்சியிருந்த பிரசாதத்தை முதாட்டி தாம் அருந்துவதற்கு எடுக்கப்போகும் தருணத்தில் அதனை விருப்பாத படித்தமேதையான மகன் இலையைப் பிடுங்கி வெறுப்புணர்ச்சியோடு வீசிவிட்டான். தந்தை இருந்து சாப்பிட்ட இடத்தை துப்பரவு செய்ய மீண்டும் அந்த இடத்துக்கு மகன் வந்தபோது பேரதிசயம் காத்திருந்தது. வீசிய இலைபோன்று வேறொரு இலை அதேயிடத்தில் காணப்பட்டது. அதனையும் வெறுப்புடன் கல்விச்செருக்குள்ள மகன் வீசினான். இவ்வாறு ஓராயிரம் இலைகள் தோன்றின.

இந்த அதியற்புதச் செயல் மகனுடைய அகக்கண்களைத் திறக்கச் செய்தது. உண்மை ஞானம் கல்வியினால் அன்று! கடவுள்மீது வைக்கும் பக்தியும் அன்புமே உண்மை ஞானத்தைத் தரும் என்பதனை அறிந்து கொண்டான். தனது தந்தையின் திருவடிகளில் வீழ்ந்தான். கண்ணீர் மல்க அழுதான். தமது பேதமைக்கு இரங்கினான். மன்னிக்கும் வண்ணம் மன்றாடி நின்றான்.

திருமூலர் கண்ட சக்தி தரிசனம்

—செல்வி. க. கமலகுமாரி—

நாயனார் கண்ட தரிசனம் பற்றி விளக்கம் தருவதற்கு முன் சில விஷயங்கள் பற்றியும் விளக்கம் அளிப்பது அவசியமாகிறது. ஏனெனில் கட்டுரைகளை வாசிப்போர்க்கு சந்தேகங்கள் ஏற்படாதிருக்கவே.

மனிதனும் யோகமும்

“அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது” என்றார் ஓளவை மூதாட்டி. எண்ணரிய பிறவிகளில் மானிடப் பிறவி அரிது என்றார்கள் ஆன்றோர்கள். இன்பம், துன்பம், மரணம், நோய் பலவற்றுடன் புன் புலால் யாக்கை கொண்ட மனிதப்பிறவி அரிது என புசுழப்படுவது வெறும் கேலிக்கூத்தாக அல்லவா இருக்கிறது. இது அவசியமான கேள்விதான் நியாயமெனில் கேள்வி கேட்பதற்கு எவருக்குமே உரிமையுண்டல்லவா?

சுக போகிகளான தேவர்கள், தீயசக்தி படைத்த பைசாசங்கள் யாவற்றிலும் மனிதப்பிறவி எவ்வாறு மேலானது என்று பார்ப்போம். மனிதனுக்குப் பூத உடல் உண்டு, தேவர், நரகருக்கு இல்லை. பிறவியறுப்பது யோகம். யோகம் புரியும்படி கண்ணன் கீதையில் கூறியுள்ளான். யோகத்திற்கு குண்டலினி சக்தி அவசியம். குண்டலினி சக்தி மூலாதாரத்தில் முடங்கிக் கிடக்கிறது, இது பூதவுடல் படைத்த மனிதனுடலில் மட்டும்தான் உள்ளது. நடு நாடி மூலம் குண்டலினி விழித்து ஆ தாரம் தாண்டி சுகஸ்ராரம் சென்று அகண்டித பரிபூரண சக்தியுடன் கலந்தாகவேண்டும். இதற்கு உடல் முக்கியம்; நடுநாடி முக்கியம். இவை பெற்றவன் மனிதன் மாதிரமே.

மனிதனுக்கு உடலுண்டு, நடு நாடியுண்டு, குண்டலினி சக்தியுண்டு இவ்யோக விளக்கங்கள் குருவருள் மூலம் சித்திக்கப் பெற்றவர்தான் திருவருளுடன் ஒன்றிக்க முடியும். ஜீவான்மா, பாமான்மா ஐக்கிய மூலமே பிறவிப்பிணி அறுக்கவேண்டும். இவ்வாய்ப்பு மனிதன் ஒருவனுக்கே உண்டு. தேவர்களுக்கோ, பைசாசங்களுக்கோ, இதர ஜீவராசிகள் எதற்குமே இவ் அரியபேறு இல்லை. ஆகவே அரிதினும் அரிது மானிடப் பிறவி என்பது எவ்வளவோ பேருண்மை.

பிறவிகள் எண்ணரியன. பிறவி எடுத்த எவ் உயிரும் என்றே ஒரு நாள் மரண தேவதையின் கோரப்பிடிக்குள் அகப்பட்டுடையாகவேண்டும். அதுபோல் இறந்தவை பிறக்கவேண்டும். ஆனால் இறவாமல், பிறவாமல் எமையாளும் சற்குருவான இறைவியை அடைய முடியும். மறுக்க முடியாத உண்மை இது. உயிர்கள் அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தங்கள் நான்கினும் முடிபுநிலை வீடுபேறு. இதனை அடையவே தவம், ஜெபம், தானம், தர்மம், விரதம், வழிபாடு ஆகியவற்றை மக்கள் மேற்கொள்கின்றனர். இவற்றையெல்லாம் எவ்வளவு துரித கதியில் வீடுபேற்றை அளிக்கவல்லன? ஆகவே மனிதன் என்றே ஒருநாள் யோகியாகியே பிறப்பறுக்க வேண்டும்.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்—நீந்தார்

இறைவனடி சேராதார்”

இது தேவர் வாக்கு.

பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்துவதெப்படி? பெரிய சாகரத்தை நீந்துவதற்கு இரு கைகள் மாத்திரம் போதாது. மரக்கலத்தின் உதவி தேவை. மாக்கலத்தில் ஏறினால் மட்டும் போதுமா? நாமும் மரக்கலமும் பத்திரமாக கரைசேர்க்கப்படவேண்டும். கலங்கரை விளக்கம் தேவை. இவற்றைவிட மரக்கலத்தையே சேதமாக்கும் திமிங்கிலங்களிலிருந்தும் தப்பவேண்டும். இவைகளை மனதில் கொண்டே முனிபுங்கவர்கள் நல்வழிகளை நமக்கு அருளி மறைந்தனர். அவைகளைப் பின்பற்றினால் நிச்சயம் நமது இலக்கை அடையலாம்.

இனி மகான் திருமூலர் கூறுவதனையும் பார்ப்போம்.

யோக சாதனையால் இறவாமல் ஊழிகாலமும் இருக்கலாம்.

“கடல் வாசலைக் கடவுக் கால் எழுப்பி

இடை வாசல் நோக்கி இனிதுள் இருத்தி

மடை வாசல் கொக்குப் போல் வந்தித்திரும்பார்க்

குடையாமல் ஊழி இருக்கலு மாமே” திருமந்திரம்-591

யோக சாதனையால் என்றும் அழிவில்லாமல் இருக்கலாம்

“நாட்டிரண்டும் நடு மூக்கில் வைத்திடிச்

வாட்டமும் இல்லை மனக்கும் அழிவில்லை

ஓட்டமும் இல்லை உணர்வில்லை தானில்லை

தேட்டமும் இல்லை சிவனவனுமே.”

திருமந்திரம்-604

கடை வாயிலை சாதனை முறையில் கட்டி பிராணனெனும் குண்டலினி சக்தியை மேலேற்றி நடுநாடியூடாக புருவ மத்தியினுள் புகுத்தி ஆற்றோரம் உறுமினுக்காகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் கொக்கை நிகர்த்து தூங்கும் பாவனையாக சாதனையில் ஈடுபட்டிருப்போர் உடலை அழியாமல் ஊழிகாலமும் வைத்திருக்க முடியும்.

கண்கள் இரண்டின் பார்வையையும் மூக்கு நுனியில் வைத்து மனதை ஒரு நிலையில் நிறுத்தி சாதனையில் ஈடுபட்டிருப்பின் சோர்வில்லை, உடம்பிற்கும் அழிவில்லை. மனம் சலனமற்றுப் போகும். வெளிப்புற உணர்வும் அற்றுப்போகும். தான் என்ற நினைவுமற்றுவிடும். அவனே சிவனுமாகி விடுவான். மேற் கூறிய இரு பாடல்களின் பொருள் இதுவே.

இப்பரம ரகசியங்களை சாதனை புரிந்து அனுபவத்தில் கண்டவர் நாயனார். அவர் தன்னுள்ளே கண்டானந்தித்த காட்சிகள் அனந்தம். தில்லைக் கூத்தன் திருத்தாண்டவம், தேவியின் திவ்விய தரிசனம் இப்படியே அவர் கண்ட காட்சிகளை நம்மால் வர்ணிக்க முடியாது. ஆகவே, அவர் கண்ட அம்பாள் தரிசனத்தை மட்டும் இங்கு தருவோம்.

நாயனார் அவர்கள் நிஷ்டையில் இருந்தபோது ஒருநாள் அம்பிகையைக் காணும் பேற்றைப் பெற்றார். பல கோடியுடன்கள் தவம் புரியினும் காணவொண்ணாத அம்மையப்பரூப் விளங்கும் அருட்கடலாம் அன்னை ஒன்பது வகையான தோற்றங்களில் அந்த மகானு பாவனுக்கு தரிசனம் தந்தருளினாள்.

அன்னை வடிவக் காட்சி

அம் மகரிஷியின் சிந்தையுள்ளே சோதியாக உருக்கொண்ட அன்னை கனலொளி மேலியளாய் காட்சி கொடுத்தாள். அவள் ஆறு திருக்கரங்கள் கொண்டவளாய் அக்கரங்களில் மழு, சூலம், அங்குசம், பாசக்கயிறு, வில், அம்பு எனும் ஆறு படைக்கலங்களும் ஒளிர நின்றாள்.

அவளது காதைக் குழையும், திருமுடிக்கீர்டமும், திருக்கலையாம் ஆடையும் யொன்வண்ணமாய் ஒளியைச் சிந்தின. ஒளிரும் முத்தாரத்துடன் கனற் கடர்த்திரு மெனியில் செம் வண்ண பட்டாடையும் பூண்டு புன்னகைபூத்த அதரங்கள் மிள்ள அழகின் தேவி விளங்கினாள்.

ஆலய உட்பொருள்

“இலஞ்சி”

மனிதன் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்புலன்களை உடையவன். அவற்றின் உதவியால் அவன் காண்கிறான்; கேட்கிறான்; உண்கிறான்; உயிர்க்கிறான்; உற்றறிகிறான். இவற்றைச் செய்வது அவனுடைய அறிவாகும். இந்த அனுபவங்களில் சில அவனுக்கு இன்பம் தருகின்றன. சில துன்பம் தருகின்றன. இன்பம் தருவனவற்றை அவன் விரும்புகிறான். துன்பம் தருவனவற்றை அவன் வெறுக்கின்றான். இந்த விருப்பு வெறுப்பு அவனுடைய இச்சை எனப்படும். இனி, விரும்பியவற்றை அடையவும், வெறுப்பானவற்றை விலக்கவும், அவன் எப்பொழுதும் முயற்சிக்கிறான். அம் முயற்சி மனிதனுடைய செயலாகும். இவ்விதமான அறிவு, இச்சை, செயல் என்ற மூன்று இயல்புகளையும் ஒவ்வொரு மனிதனும் உடையவனாயிருக்கின்றான். இவை மூன்றுமில்லாத மனிதன் இலன்.

இந்த மூன்று கருவிகளின் உதவியினால், பண்டு முதல் இன்று வரையுள்ள மக்கள் கடலைக் கடந்தும், மலையைக் குடைந்தும், சூரிய சந்திரனை நோக்கிப் பறந்தும், அணுவிருந்து அண்டம் வரை துருவியும் அளவற்ற அறிவைத்திரட்டி வைத்திருக்கின்றனர். மக்கள், விலங்குகள், மரங்கள், உலோகங்களைப்பற்றியும் ஓயாது ஆராயவுஞ் செய்கின்றனர். ஆயினும் அவர்கள் இயற்கை அற்புதங்களுக்கு முடிவுகாண மலும், மனதில் அமைதியோ, சாந்தியோ ஏற்படாமலும், அறிவிற்கு வரம்பு தெரியாமலும் தவிக்கின்றனர்.

அவ்விதமே இச்சைக்கும் எல்லகாண மாட்டாது அவர்கள் பரிதவிக்கின்றனர். அகிலமெல்லாம் கட்டி ஆளினும் அமைதியுருது கடல் மீதிலே ஆணைசெலுத்தத் துடிக்கின்றனர். அளகேசன் நிகராக அம்பொன் மிக வைத்தபேரும் ரசவாத வித்தைக்கலைகின்றனர். நெடுநாளிருந்த கடும் பெருங்கிழவரும் காயகற்பந்தேடி நெஞ்சு புண்ணாகின்றனர். குரங்குறுப்புகளைக் கீறி எடுத்தும் உடம்பில் ஒட்டுப்போட்டாவது உயிர்வாழ விரும்புகின்றனர். இவ்விதம் இச்சையானது ஒன்றை விட்டொன்று பற்றி நெய்வார்த்த நெருப்புப்

போல மேலும் மேலும் ஒங்கி வளர்வதையும், நிலைத்த இன்பம் எதுவுமின்றிக் கடும் புயல் அலைபோலக் கொந்தளித்து நிற்பதையுங் கண்டு மக்கள் மயங்குகின்றனர்.

இனி இந்த அறிவையும் இச்சையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் இயற்றும் செயல்களோ, மக்களுக்குள் ஓயாத பொருமை போட்டிகளையும், சண்டை சச்சரவுகளையும் உண்டுபண்ணுவதோடு, உலகெங்கும் குழப்பங்களையும் இடையிடையே பெரும் போர்களையும் சிவபெருமானுடைய சம்மர தாண்டவங்களையும், காளியம்மையின் மயானக் கூத்துகளையும் விளைப்பதைத் தவிர, வேறுநிலையான இன்ப வாழ்க்கையை பயக்காமல் மனித வர்க்கத்தையேதினற வைக்கின்றனர். ஆகவே இந்த உலகில் “துன்பமே எந்தநாளும் இன்பமில்லை” என்று எவருக்கும் ஏங்கக் கூடிய நிலைமையே இன்று எங்குங் காணப்படுகின்றது. இதற்கு நிவர்த்தி உண்டோ என்ற ஐயமும் இருந்து வருகின்றது.

ஆனால் ஆசையோ அளவற்றது. ஐசுவரியங்களோ அளவுக்குடங்கியவை. அளவுக்குட்பட்ட பொருள் ஒன்றே அளவற்ற கைகள் பற்றுவதினால், அங்குகலகம் விளையாமல் வேறு என்ன விளையக் கூடும்! இந்த உண்மையை மனிதர் இன்னும் அறிகின்றிலர். எல்லையற்றது பரம் பொருள் ஒன்றே “அறுப்புமிகுதி வேலையாட்களோ கொஞ்சம்” என்று இயேசுநாதர் அருளியபடி அப்பரம் பொருளைத் தேடுபவர் இன்று மிகச் சிலரேயாயினும், அதனிடத்திலேயே அனைவரும் நிறைவும், நிலைத்த இன்பமும் பெற முடியும். பாளைத் தண்ணீரை பலபேர் வாரினால் ஒருவருக்கும் நிறைவுண்டாகாது. கடல் நீரை எத்தனைபேர் முகந்தாலும் அனைவருக்கும் அது ஈடுகொடுக்கும். அத்தகையனவே உலக நாட்டமும் பரம் பொருட்தேட்டமும். இந்த உண்மையை உணர்ந்து, தன்னை விரும்பி வழிபடுவோருக்குத் தன் அருட்காட்சியைக் கொடுக்கும் பொருட்டு கோ-இறைவன் உறையும், இல்-இடங்களே, கோயில்களும் ஆலயங்களுமாம். மனிதனுக்கு ஆன்ம உணவளிக்க அமைக்கப்பட்ட இந்த ஆலயங்கள் அனைவற்றிலும் மனிதனுடைய அறிவு, இச்சை, செயல் மூன்றுக்கும் உணவளிக்கும்படி மூவகை முறைகள் கையாளப்படும். அவை ஆலய அமைப்பு முறை, ஆராதனை முறை, தரிசனமுறை என்பனவாம். அவற்றுள் (1) ஆலயச் சட்டங்கள், அதன்பல அங்கங்கள், மண்டபங்கள், பிரகாரங்கள் முதலியனவும், அங்குள்ள விக்ஷிர்கங்கள், அவற்றிற்கேற்பட்ட இடங்கள், யந்தி

ரங்கள், பிரதிஷ்டைகள், முதலியனவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் விதம் ஆலய அமைப்புமுறையாகும். (2) அர்ச்சகர், பட்டர், குருக்கள் முதலியோர் அங்கு பூஜை இயற்றும்முறை ஆராதனை முறையாம். (3) அடியார் சென்று வழிபடும் முறையெல்லாம் தரிசன முறையெனப்படும்.

இந்த மூன்று முறைகளும் தனித்தனியே அறிகுறிப் பொருள், அருள் நெறிப்பொருள், அனுபவப் பொருள் என மூவகைப் பொருள்களை கொடுக்கும். அறிகுறிப் பொருள்—அடியாருடைய அறிவைப் பெருக்குவது, அருள் நெறிப் பொருள்—அடியாருடைய இச்சையைப்பண்படுத்துவது, அனுபவப் பொருள்—அடியாருக்கு, மன அமைதியையும், சாந்தியையும், ஆன்ம முன்னேற்றத்தையும் அளிப்பது.

இக் கூற்றுக்கள் இன்று பலராலும் நம்பக்கூடியவை அன்று; திரும்பக்கூறின் நகைப்புக்கிடமாகவும் முடியும், ஏனெனில் நம்மில் இன்று நாள்தோறும் ஆலயஞ் செல்பவரும் இருக்கின்றனர். வெள்ளி செல்வாய் போன்ற கிழமைகளில் விரதமாகத் தவருது செல்வோரும் இருக்கின்றனர். மற்றும் அவகாசமுள்ளபோதெல்லாம் ஆலயஞ் செல்பவருமிருக்கின்றனர். அவர் பெரும்பாலாரிடம் இன்று அதிகமும் மூடக் கொள்கைகளும் மூடநம்பிக்கைகளும், சமயச் சண்டைகளும், பூசல்களும், குறுகிய மனப்பான்மைகளுமே, காணப்படுவதைத்தவிர வேறு விசேஷமான அறிவோ, அன்போ ஒளி வீசிக்காணப்படுவதில்லை; அன்றிக் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்ற இத் தீய குணங்களில் குறைவுபட்டவராய், ஒழுக்கத்திலோ, மன அமைதியிலோ உயர்ந்தோராகவும் அன்றோர் காணப்படுவதில்லை. மதப்பத்தர், மதப்பித்தர் போலவே திரிகின்றனர். அதனாலேயே ஆலய வழிபாட்டை உயர்த்திப் பேசுவது இன்று நகைப்புக்கிடமாகும் என்று கூறப்பட்டது.

ஆனால், அது ஆலயங்களின் குற்றமாகாது. “நன்மையும் தீமையும் தான் தரவருமே” என்பது பெரியோர் கண்ட உண்மை. எந்த ஏற்பாடும் கையாள்பவரைப் பொறுத்து நன்மைக்கும் உதவும், தீமைக்கும் உதவும். வல்லவன் நல்லவனாயின் நஞ்சையும் அமுதாக்கிவிடுவான். தீயவனாயின் அமிர்த்தத்தையும் கொடிய நஞ்சாக்கிவிடுவான். வெடிமருந்து மலையைத் தகர்க்கவும் செய்யும்; மக்களைத்தகிக்கவும் செய்யும். பனைநீர் உடலை வளர்க்கும். வெல்லத்தையும் கொடுக்கும்.

மனத்தைமயக்கும் கள்ளையும் கொடுக்கும். இவ்வுண்மையே நன்மையும் தீமையும் அவரவர் தரவரும் என்று கூறப்படுவது.

ஆலயங்களிலும் இவ்விதம் நேரிடக்கூடிய பலாபலன்களை உன்னியே அனுபதிமானாகிய அப்பர் சுவாமிகள்,
“ஹிஸித் தீயினன் பாலிற்படு நெம்போல்
மறைய நின்றுள்ள மாமனிச் சோதியான்;
உறவுகோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கட்டையமுன் நிற்குமே.”

என்ற அறிவுரையை அருளிச் செய்தனர். அதாவது: அன்பை மத்தென்னும் கடைகோலாக விட்டு, அதில் அறிவாகிய கயிற்றைச் சுற்றி, முறுகவாங்கி, அதாவது விடாமுயற்சியுடனும் ஊக்கத்துடனும் கடைந்தாலன்றி இறைவன் காணப்படான். அவனாலாகும் பேரின்பமும் எய்தப் பெறுது என்று தெளிவாகக் கூறுகின்றனர். உணர்வின்றிய உறவு மூடப்பக்தி, உறவின்றிய உறவு வெறும் வறட்டறிவு. அது பால் கொடாது. ஆனால் இன்று ஆலயஞ் செல்வோரிற் பெரும்பாலர், வியாபார முறையில் இறைவனோடு பேரஞ் செய்யச் செல்கின்றாரே யொழிய உண்மை அன்போடோ பகுத்தறிவோடோ இறைவனை வழிபடச் செல்கின்றார் என்று உறுதியாகச் சொல்லுதல் இயலாது. அவர்கள் சிற்றின்பங்கருதிப் பணந் தேடியுஞ் சுகந் தேடியும் பெண்புள்ளிகளைப் பெரிதுந் தேடியும் இறைவனை வேண்டிக் கொள்வதைத் தவிர

“அம்மையே அப்பா ஆதிபகவனே எங்கள்

வேண்டத் தக்கதறிவோய் நீ, வேண்டமுழுதுந் தருவோய் நீ
வேண்டி நீயாது அருள் செத்தாய், யாமும் அதுவே வேண்டினால்
வேண்டும் அயன்மாந்த அரியோய் நீ, வேண்டி எம்மைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டும் பரி சொன்னுண்டென்னில். அதுவும் உந்தன் விருப்பன்றே”.

என்ற உண்மை அன்போடு பிரார்த்திப்பவர் எத்தனை பேர் இருப்பர் என்பதை அவரவர் நெஞ்சிற் கைவைத்து ஆராய்ந்தால் அறிவர். அதற்குத் தகவே அவர்கள் அடையும் பலனும் இருக்கின்றது. அவர்கள் வழிபாடு, குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக் கொள்வது போன்றது. சமயத் தொண்டில் ஒப்பற்றவரும், சைவப்பழமுமாகிய யாழ்ப்பாண முனிவர் ஆறுமுகநாவலர் இக்குறைபாடுகளைக் கண்டே, தம்பால் பாடத்தில் “கடவுளுடைய குணங்களையும், மகிமைகளையும்

அவரைவழிபடும் முறைமையையும், அவ்வழிபாட்டாலே பெறப்படும் பயனையும் அறியாதவர் கடவுளைவழிபட்டு உய்வது எப்படி? அவர்களுக்கு தேவாலய முதலியவைகளாலே பயன் யாது?” என்று ஒளிப்பு மறைப்பின்றியும், மழுப்புதல் சிறிதுமின்றியும் உண்மை உரைக்கின்றனர். ஆனால் பலர் “முறையோ தவறோ பதக்குக்குடித்தால் உழக்குத்தங்காதா?” என்று எண்ணுகின்றனர். பதக்கும் ஆமணக்கெண்ணையா யிருந்தால் உயிருக்கே ஆபத்தென்பதை அவர் அறிகின்றனர்.

எல்லா உயிர்களுக்கும் அவாவே துன்பகாரணம்; அன்பே இன்பகாரணம்; இது அநுபவத்தில் எளிதாக அறியக்கூடிய தொன்று. ஆகவே தொண்டரிடம் நாளுக்குநாள் அவா குறுகுதலும், அன்பு பெருகுதலும் ஏற்படும்போது உண்மை வழிபாட்டின் பயன் அங்கு உணரப்படும். அவரிடம் துறவும் தொண்டும், மகிழ்ச்சியும், சாந்தமும், அஞ்சாமையும் வளர்ந்து வராதபோது அவருடைய வழிபாடு குறைவழிபாடுடைய தென்று அறியத்தக்கது. அவர் ஆலய வழிபாட்டால் சிவத் தன்மையைப் பெறுது சீவதன்மையைப் பெருக்குபவராவர். வழிபாடு என்ற சொல் இன்று தொழுதல் என்ற பொருளிலேயே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகின்றது. காட்டிய வழியில் பின்பற்றி நடத்தலே வழிபடுதல் எனப்படுவது. அதனால் ஆலயங்கள் தூலமாயும், சூக்குமமாயும் காட்டும் வழிகளில் நடப்பதே அவற்றைப் பின்பற்றி ஒழுகுவதே உண்மை வழிபாடு என்ற பெயர் பெறுவது. மற்றது வெறும் போலி வழிபாடாம். பலனும் போலியாகவே இருக்கும்.

ஏமாற்றம்

யோக்கியன் தன்னைப்போலவே பிறரும் யோக்கியர்களாக இருப்பார்களென எண்ணி ஏமாந்து கெட்டுப்போகிறான். அயோக்கியனும் தன்னைப்போலவே மற்றவர்களும் அயோக்கியர்களாக இருப்பார்கள் என எண்ணி ஏமாந்து கெட்டுப்போகிறான்.

துன்பம்

சோம்பேறிகளுக்கும் மத்தியில் சுறுசுறுப்பாய் இருப்பவரும், பொய்யர்களுக்கும் மத்தியில் உண்மை பேசிவருபவரும், அயோக்கியர்களுக்கு மத்தியில் வாழுகின்ற அறிவாளிகளை விட அதிகத் துன்பத்தை அனுபவிப்பார்.

இ. ஆ. பெ. வி.

சிந் தையினுள்ளே சிவனிருந்தான்

—முத்து—

கடவுள் இருக்குமிடத்தைக் காட்டினால் ஒரு மாம்பழம் தருவேன் என்று ஒரு பையன். அடுத்தவன் அவனை விடப் புத்திசாலி, கடவுள் இல்லாத இடத்தைக் காட்டினால் இரண்டு மாம்பழம் தருவேன் என்று மற்றப் பையன்.

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் சிவன் நமதுள்ளத்திலேயும் இருக்கின்றார். எண்பது வயதுப் பாட்டி ஒருத்தி இருந்தாள். அவளோ அந்த வயதிலும் கண்ணாடி போடாமல் ஊசியில்நூல் கோர்த்து தையல் வேலை செய்யும் பாட்டி. ஒருநாள் அவள் வீட்டிற்குள் ஊசியைப் போட்டு விட்டாள். அந்தக் காலத்தில் இன்றையைப் போல மின்சார வெளிச்சம் இல்லை. குப்பி விளக்கில் உள்ள வெளிச்சத்தைக் கொண்டு பாட்டி ஊசியைத் தேடினாள்; ஊசி அகப்படவில்லை.

பாட்டி வீட்டினுள்ளே இருந்தபடியே வீட்டு முற்றத்தைப் பார்த்தாள். முற்றத்தில் பால்போல நிலவு பொழிந்துகொண்டிருந்தது. பாட்டி அந்த நிலா வெளிச்சத்தால் கவரப்பட்டவளாய் வீட்டு முற்றத்தில் ஊசியைத் தேடத் தொடங்கினாள். இதனைப் பேரப்பிள்ளை கவனித்தான். வீட்டினுள்ளே ஊசியைப் போட்டுவிட்டு வீட்டு முற்றத்தில் தேடினால் கிடைக்குமா என்று பேரப்பிள்ளை. முற்றத்தில் தானே வெளிச்சம் இருக்கிறது என்று விடை இறுத்தாள் பாட்டி. பாட்டியின் மறுமொழியைக் கேட்டு நாம் எல்லாம் சிரிக்கிறோம்.

நாமோ பாட்டியிலும் மோசமானவர்களாய் இருக்கிறோம் என்பதை அறிந்தோமில்லை. நமதுள்ளத்தினுள்ளே கடவுளை வைத்துக்கொண்டு உலகமெல்லாம் தேடி அலைகின்றோமே! இதனைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றோமா?

“நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன் இறைவன்”

யார் இறைவனை சித்தத்தில் நீள நினைக்கின்றார்களோ அங்கு உள்ளக் காட்சிக்குப்புலப்படுகின்றான். நீளநினைத்தல் என்பது இடைவிடாத தியானம். “கல்லார் நெஞ்சில் நிலலான் ஈசன்” என்றபடி யார் இறைநாமத்தைச் செபம் செய்து உள்ளத்தில்

சிபானம் செய்யவில்லையோ, அவர்களது உள்ளத்தில் இறைவன் நிலைத்து நிற்கமாட்டானாம்.

அப்பர் சுவாமிகள் கல்லுவைத்த கோயில் எல்லாம் தேடிச் சென்று உழவாரத் திருப்பணி செய்தார். எங்கும் கண்டிடனே என்று ஏங்கினார். கடைசியில் சிவன் இருக்குமிடத்தைத் தேடிக் கண்டு கொண்டார். கண்ட உடனே ஆனந்தம் அடைந்தார். அந்த ஆனந்தத்திலே தம்மையும் மறந்தார்; பாடினார்.

தேடிக் கண்டு கொண்டேன்-திரு

மாணாடு நான்முகனும்

தேடித் தேடொணுத் தேவனை யென்னுளே

தேடிக் கண்டு கொண்டேன்.

அண்ணாமலையான் திருந்தடி ஏந்தத் தேடிச்சென்று காணுதார் போல்வேன் அல்லேன் என்பார், ‘தேடிக் கண்டு கொண்டேன்’ என்றார். தேடுவார் பிரமன், திருமால், அவரும் அவன் ஆடுபாதம் அறிகிலார்; யான் அறிந்தேன் என்பார் ‘கண்டு கொண்டேன்’ என்றார். மாலும் அயனும் தேடியும் தேட ஒன்றாத தேவன், யான் தேட ஒன்றினான் என்பார் ‘திருமாலொடு நான்முகனும் தேடித்தே டொணுத்தேவன்’ என்றார். அவர் தத்தம் உள்ளே தேடாமல் வெளியே தேடிக் காணாராயினர். யான் ‘என்னுளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன்’ என்னும்படி அத் தேவாதிதேவன் “என் உள்ளத்துள்ளே விள்ளாதிருந்தான்” என்பார், தேவனை, என்னுளே தேடிக் கண்டு கொண்டேன்” என்றார்.

‘பாடுவார் பணிவார் பல்லாண்டிசை கூறுபத்தர்கள் சித்தத்துள் புக்குத் தேடிக் கண்டுகொண்டேன்’ என்று தேடிய இடமும், கண்டுகொண்ட இடமும் தெனிக. இரணி யாகுரன் மாற்பைக் கிழித்தவன் திருமால். அயனும் மாலும் நாடினார். நாடிக்காண வல்லரல்லரம்படி தீப்பிழம்புருவாய் நின்ற நம்பனாகிய நின்னைத் தேடிக் கண்டு கொண்டேன். காண மாட்டா அருமை மாலயனிருவருக்கும். கண்டு கொண்ட எளிமை தமக்கும் உற்றவாறு, தோற்றிய நயம் உணரத்தக்கது. புறத்தே பேரொளிப் பிழம்பாய் வெளிப்பட்டுக் காட்சி தந்தும் காணமாட்டாராயினர். பத்தர்களது சித்தத்துள்ளே ஒளிந்து கொண்டிருந்தும் கண்டு கொண்டேன் நான் என்றருளினார்.

அரசனைத் தாங்கும் அரசு கட்டில் அரசனெனவே மதிக்கப்படும். அதுபோல் கொற்றந்தரும் முரசு கட்டில் கொற்

றவை எனவே மதிக்கப்படும். இம் முறையே சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள சிந்தை சிவபெருமானெனவே மதிக்கப்படும். அக்குறிப்புத் தோன்றச் “சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை” என ஒதினார். பாற்கலமும் பால்போல் மதிக்கப்படும். மேலும் உயிருள்ள உடலும் உயிர் போல் மதிக்கப்படும் அல்லவா? இதனைத் தேகான்மா என்று சித்தாந்தம் கூறுகின்றது.

“சித்த மிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே” என்று கூறுகின்றார் தாயுமான சுவாமிகள். ‘என் இதய மீது வீற்றிருந்தருளும் ஞானமயக் கடவுளே’ என்பது இதன் பொருள். அந்தக் கரணம் நான்கனுள் ஒன்றாய் சித்தஸ்தானத்தின் கண் மேவிய புத்தியென்னும் அறிவே சிவம் என்பதாம். இது கொண்டே “அறிவே சிவமென்றறிந்திலாய் கொல்லோ” என்றார் பெரியார்.

“அறிவுடையார் நெஞ்சகவிடமாவது
அறிவுடையார் நெஞ் சருந்தவமாவது
அறிவுடையார் நெஞ்சொடாதி பகவானும்
அறிவுடையார் நெஞ்சுத் தங்கு நின்றானே!”

என்றார் திருமூலர்.

திருவருளால் நல்லறிவுடையார் நெஞ்சம் அருள் வெளியாகும். அந் நெஞ்சமே சிவபுண்ணிய அருந்தவ நிலைகளாகும். அவ்வறிவுடையார் நெஞ்சத்து மும்மையுலகத்துக்கும் அம்மையாகிய திருவருள் எனப்படும் ஆதி எழுந்தருளின் கண் தங்கி அருள்கின்றனன். மும்மையுலகம் ‘அவன், அவள் அது’ என்னும் அவை?

நீங்காத நினைவுடன் திருவைத் தெழுத்தை நினைவார்ஓங்கும் செந்நெறிச் செல்வராவர். அத்தகையார் திருவுள்ளத்தின் கண் சிவனும் வெளிப்பட்டருள்வன். திருவருளால் உள்ளந் தெளியக் கேட்டலுடன் சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடுதல் என்னும் முறையால் தெளியவல்ல நற்றவத்தார்க்குச் ‘சிந்தையினுள்ளே சிவன் எழுந்தருளி வெளிப்பட்டு வீற்றிருந்தருள்கின்றனன் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார்.

“சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்பட்டு

சிந்தை தெளியத் தெளியவல் லார்க்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானன்றே”.

அஞ்செழுத்தை உச்சரித்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானம் பிரகாசிக்கும். அந்த ஞானத்தின் விளக்கத்தாலே நகர மகாரம் திரோதமும் மலமும் என்றும், யகாரம் ஆன்ம போதம் என்றும் மூன்றெழுத்தும் நீங்கி ஞானமேயாய் அந்த ஞானத்திலே சிகார வகாரத்தினிடையிலே நின்றழுந்து கின்றது. இப்படி ஞானத்திலே அழுந்துகிறோம் என்பதனை யும் விடவே சிவன் தானே உயிரைவயப் படுத்திக் கொண்டும், உயிரின் செயலெல்லாம் தன்செயலாகவும் உயிரும் தானேயாகி நிற்பன். இதுவே இரண்டறக் கலத்தலாம்.

தேவர்களுக்குள் சிவபெருமான் தன்னிகரில்லாத தலைவன். ஆதல்போல் மந்திரங்களுக்குள்ளே திருவைந்தெழுத்து முதன்மை பெற்றது. இதன் ஒரெழுத்தின் பயனளவினைத் திருமாலும் நான்முகனும் அறியார்கள். எல்லா வேதங்களும் இந்த மந்திரத்தையே சிறப்பாக எடுத்து ஒதுகின்றன. இது அண்ட பிண்டமெங்கும் நிலை பெற்றுச் சிவன் திருஉருவாய் விளங்கும் அதன் சுதி சூட்சும முறையைக் குரு முன்னிலையில் கற்றுச் சிவபதம் அடையலாம். இந்த மந்திரத்தின் உண்மை பரப்பிரமமேயாகு மென்று சச்சிதானந்த சின்மயர் கூறுவர். கருத்தங்கும் என்பத்துநான்கு லட்ச யோனிபேதங்களும் பிறவிக்கடல் கடக்கத் தெப்பமாய் விளங்கும் சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஞானமயமான பஞ்சாட்சரம் என்னும் விதையை மனமென்கின்ற நிலத்தில் விதைத்தால் வீடாகிய பயனைத்தரும்.

எது இழிவு?

உழைக்காமல் உயிர்வாழ எண்ணித் தன்னைப் போன்ற மனிதன் ஒருவனிடம் மானம் இழந்து கைநீட்டி பிச்சைகேட்பது நான் இழிவு. இதைவிட இழிவு வேறு எதுவும் இல்லை என்பது ஒருமுடிவு. இத்தகைய இழிவுக்கும் துணிந்து மானங் கேட்டுப் பிச்சை கேட்கின்ற ஒருவனிடம் ‘இல்லை’ பெற்று கையை விரிப்பது அதைவிட இழிவு என்பது மற்றொரு முடிவு. உங்கள் முடிவு எது?

—சி. ஆ. பெ. வி.

தர்ம சாஸ்திரம்

—பொய்யா மொழி—

காலையில் நின்று கொண்டு செய்யும் ஜெபத்தால் இரவில் செய்த பாவமும், மாலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு செய்யும் ஜெபத்தால் பகலில் செய்த பாவமும் தொலைகிறது. இதை அனுபவத்தில் உணர முடியும்.

வீட்டில் வைத்து காயத்திரி அல்லது இஷ்டமந்திரஜெபம் செய்தால் ஒரு பங்கு பலன். நதிதீரத்தில் ஜெபித்தால் இரு பங்கு பலன். பசுக் கொட்டகையில் ஜெபித்தால் 100 மடங்கு பலன். ஓமம் செய்யுமிடத்தில் ஜெபித்தால் ஆயிரம் மடங்கு பலன். தேவாலயங்களில் வைத்து ஜெபித்தால் நூறுயிரம் மடங்கு பலன் ஏற்படும். இஷ்ட மந்திர ஜெபத்தைவிட காயத்திரி ஜெபம் சிறந்தது. தன் ஆசை காரணமாக எல்லா ஜெபத்தையும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் செய்வதைவிட ஒரு குறிப்பிட்ட காயத்திரி மகா மந்திரத்தை பல இலட்சம் செய்வது நற்பலன் தர வழிவகுக்கும்.

மான்டோலில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஜெபித்தால் ஞானம் விருத்தியாகும். புலித்தோலில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஜெபித்தால் மோட்சம் சித்தியாகும். பெண் யானைத்தோலில் இருந்து ஜெபித்தால் வியாதி நீங்கும். இரத்தினக் கம்பளத்தில் இருந்து ஜெபித்தால் கஷ்டம் நீங்கும். தர்ப்பையினாலான ஆசனத்திலிருந்து ஜெபித்தால் மனக்குறை நீங்கும். மரத்தினாலான ஆசனத்திலிருந்து ஜெபித்தால் தேகத்திற்குப் பலன் கொடுக்கும். பலாமரப் பலகையாலான ஆசனத்திலிருந்து ஜெபித்தால் சுகந்தமும். இந்த ஆசனங்களை உபயோகிப்பவர்கள் சுய நலத்திற்கு ஜெபிப்பதைவிட பொதுநலத்திற்கு ஜெபிக்கும்போது பல மடங்கு பலன் கிடைக்கிறது.

காயத்திரியை அல்லது இஷ்டமந்திர ஜெபத்தைக் குறைந்தது 27 ஆவது ஜெபிக்கவேண்டும் மேற்படி மந்திரத்தை வாயால் உச்சரித்து ஜெபிப்பது ஒரு பங்கு பலன். சப்தமில்லாமல் ஜெபிப்பது பத்து பங்கு பலன். உடுகளை மட்டும் அசைத்து ஜெபிப்பது நூறு பங்கு பலன். மனதிற்குள்ளேயே ஜெபிப்பது ஆயிரம் மடங்கு பலன் தரும். புத்தி உள்ளவர்கள் மனதிற்குள் ஜெபிக்கவேண்டும்.

விரல்களால் எண்ணிக் கொண்டு ஜெபித்தால் ஒரு பங்கு பலன். விரல்களின் ரேகைவரியால் ஜெபித்தால் பத்து பங்கு பலன். சங்குமணிகளினால் ஜெபித்தால் ஆயிரம் பங்கு பலன். முத்துக்களை வைத்து ஜெபித்தால் பத்தாயிரம் பங்கு பலன். துளசி மாலையினால் ஜெபித்தால் இலட்சம் பங்கு பலன். உருத்திராக்க மணியினால் ஜெபித்தால் அதன் பலனுக்கு அளவே இல்லை.

ஜெபம் செய்யும் முறைகளையும் வேதத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் எவனொருவன் குருவுக்குத் தெரியாமல் ஒதுகின்றானோ அவன் வேதத்தைத் திருடிய பாவத்திற்கு ஆளாகிறான். அதனால் அவைகளைக் குருமுகமாக அறிய வேண்டியது அல்லது குருவை மானசீகமாக நினைத்து குருதக்டினை அனுப்பிவிட்டு அவர் ஆலோசனை பெற்று அதன்படி செய்ய வேண்டும்.

தர்க்கம், வேதாந்தம், தர்மம் ஆகிய சாஸ்திரங்களில் ஒன்றை எவனிடம் கற்றுக்கொள்வானோ அவனைக் குருவாக எண்ணி முதலில் வணங்க வேண்டியது. அப்படி குருவாக எண்ணி ஏற்றுக்கொள்பவரை எக்காரணங் கொண்டும் குறை கூறக் கூடாது. அவர் வாயில் இருந்து வரக்கூடிய எந்தச் சொல்லும் சிஷ்யனின் நன்மைக்கு இருக்குமே தவிர கெடுதல் நிச்சயம் இருக்காது.

தன் குருபுத்திரன், பணிவிடை செய்பவன், தர்மத்தை அறிந்தவன், ஆபத்துக் காலத்தில் மதியூகமுள்ள மந்திரி போல் ஆலோசனை கூறுபவன், சொல்லித்தருவதை கிரகிக்கும் ஆற்றலுள்ளவன், தானதர்மம், ஹோமம், யாகம் செய்பவன், பொய் சொல்லாதவன், உடன் பிறந்த சகோதரன் ஆகிய இவர்கள் வேதங்களைச் சொல்லவும் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவும் தகுதி உடையவர்கள். இதில் ஜாதி மதம் குறுக்கே நிற்காது.

தர்ம சாஸ்திரத்தைக் கௌரவனுக்கும், தர்க்க வாதம் புரிபவனுக்கும், அதர்மசிந்தனை செய்பவனுக்கும், அக்கிரமமாகக் கேட்பவனுக்கும், நாஸ்திகனுக்கும், சோதனை செய்பவனுக்கும், தர்மத்திற்கு விரோதமாக நடப்பவனுக்கும் சாஸ்திரத்தைக் கூறக்கூடாது. எவன் ஒருவன் வேண்டும் என்றே தர்மத்தை அதர்மமாகச் சொல்கிறானோ அவன் பொது மக்களின் வெறுப்பை வெகு விரைவில் சம்பாதிப்பவன் ஆவான். ஒருவன் சகல சுகபோகங்களையும் அடைந்து அது

பவிக்ஷிருன். ஒருவன் அதை அற்பமாக எண்ணுகிறான். அது பவிப்பவனைவிட அற்பமாக எண்ணுகின்றவன் உண்மையில் உயர்ந்தவனாவான். அவன் பொதுமக்களால் போற்றப்படுபவன் ஆவான்.

பாலைவனத்தில் தவிப்பவனுக்குத் தண்ணீராகவும், தண்ணீரில் தத்தளிப்பவனுக்கு ஓடம் போலவும், ஓடத்தைக் கரை சேர்க்க உதவும் துடுப்பு போலவும் இருந்து 'சோதிடம்' மனிதனுக்கு உதவி செய்கின்றது. சோதிடம் பார்க்கும் சமயம் அவருக்கு எதிரில் வெற்றிலை போடவோ, பொடி போடவோ, சுயவிளம்பரம் செய்யவோ கூடாது. கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய பலன்களை துல்லியமாகக் கூறக் கூடியசாதனம் ஜாதகம் தவிர வேறென்றும் உலகத்தில் கிடை யாது. உலகத்தில் உள்ள ஜனங்களில் நூற்றுக்கு எண்பது சத வீதத்தினர் சோதிடம் பார்த்தே காரியம் ஆற்றுகின்றனர்.

அன்றாடம் சோதிடம் கூறுகின்ற சோதிடர்களுக்கு நவக் கிரக தோஷம் ஏற்படுகின்றது. சோதிடம் கூறுகின்ற சமயம் அந்தக் கிரகம் மோசம், இந்தக் கிரகம் கெடுதல் செய்யும், அது நீசம், இது சத்துரு என்று அடிக்கடி நவக்கிரகங்களைப் பற்றிச் சொல்கின்ற காரணத்தினால் ஏற்படும் தோஷத்தை நிவர்த்திக்கச் சோதிடர்கள் தினசரி சூரிய நமஸ்காரமும், நவக்கிரக மூல மந்திர ஜெபமும் செய்தால் அடுத்தவர்களுக்குச் சொல்லும் பலன் சிலாக்கியமாக இருக்கும் என்பதோடு சோதிடர்களை எந்தத் தோஷமும் நெருங்காது. சோதிடர் வீடு, வைத்தியர் வீடு, குருவீடு, தேவாலயம், சகோதரி வீடு, குழந்தைகள் வீடு, ஆகிய இடங்களுக்குச் செல்லும் பொழுது வெறுங்கையோடு போகக்கூடாது. ஏதாவது வாங்கிக்கொண்டு செல்லவேண்டும். சோதிடர்களை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் சோதினை செய்வது தோஷம் ஆகும்.

சோதிடர்களிடம் சோதிடம் கேட்பவர்கள் சம்பாவனை இல்லாமல் கேட்கக் கூடாது. அப்படித் தட்சணை கொடுக்காமல் சாதாரணமாக சோதிடம் கேட்பவனும் சோதிடனைக் கேலி செய்பவனும், சோதிடனை சோதினை செய்பவனும், சோதிடசாஸ்திரத்தை நிந்தனை செய்பவனும், சோதிடரிடமிருந்து நவக்கிரக தோஷத்தை பெற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று சாஸ்திரம் கூறுவதால் அதை அனுசரித்து நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

அவரை வழிபடும் முறைமையையும், அவ்வழிபாட்டாலே பெறப்படும் பயனையும் அறியாதவர் கடவுளை வழிபட்டு உய்வது எப்படி? அவர்களுக்கு தேவாலய முதலியவைகளாலே பயன் யாது?" என்று ஒளிப்பு மறைப்பின்றியும், மழுப்புதல் சிறிதுமின்றியும் உண்மை உரைக்கின்றனர். ஆனால் பலர் "முறையோ தவறோ பதக்குக் குடித்தால் உழுக்குத்தங்காதா?" என்று எண்ணுகின்றனர். பதக்கும் ஆமணக் கெண்ணையா யிருந்தால் உயிருக்கே ஆபத்தென்பதை அவர் அறிகின்றனர்.

எல்லா உயிர்களுக்கும் அவாவே துன்ப காரணம்; அன்பே இன்ப காரணம்; இது அநுபவத்தில் எளிதாக அறியக்கூடிய தொன்று. ஆகவே தொண்டரிடம் நாளுக்கு நாள் அவா குறுகுதலும், அன்பு பெருகுதலும் ஏற்படும்போது உண்மை வழிபாட்டின் பயன் அங்கு உணரப்படும். அவரிடம் துறவும் தொண்டும், மகிழ்ச்சியும், சாந்தமும், அஞ்சாமையும் வளர்ந்து வராதபோது அவருடைய வழிபாடு குறைபாடுடையதென்று அறியத்தக்கது. அவர் ஆலய வழிபாட்டால் சிவத் தன்மையைப் பெறுது சீவத்தன்மையைப் பெருக்குபவராவர். வழிபாடு என்ற சொல் இன்று தொழுதல் என்ற பொருளிலேயே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகின்றது. காட்டிய வழியில் பின்பற்றி நடத்தலே வழிபடுதல் எனப்படுவது. அதனால் ஆலயங்கள் தூலமாயும், சூக்குமமாயும் காட்டும் வழிகளில் நடப்பதே அவற்றைப் பின்பற்றி ஒழுக்குவதே உண்மை வழிபாடு என்ற பெயர் பெறுவது. மற்றது போலி வெறும் வழிபாடாம். பலனும் போலியாகவே இருக்கும்.

பிழை திருத்தம்

தம்பலகமத்தைச் சேர்ந்த திரு. க. வேலாயுதம் அவர்களால் எழுதப் பட்டு 1983 லைகாசி மாதச் சுடரில், "குருகுல சம்பந்த பரதவர் கோமான் அரசனின் அதிகுலப் பெருமையை அம்பிகைக்கு ஈஸ்வரன் எடுத்துக் கூறினார்" என்ற தலைங்கத்தில் வந்த கட்டுரையில் திருத்தம், செட்டித் தொழும்பாற்றி வரும் மருத்துவர் திரு. கிருஷ்ணதாசன் அவர்கள் திரு. க. வேலாயுதம் அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடியதன் பேராக, "செட்டித் தொழும்புக்கு செட்டி வயல் என்ற காரணப் பெயருடன் மானிய வயலிருப்பது உண்மை ஆயினும் தனது தந்தையார் கால முதல் அந்த மானிய வயலைத் தாங்கள் பெறுவதில்லை என்றும் இவ்வசமாதானம் செட்டித் தொழும்பு ஊழியத்தை ஆற்றி வருவதாகவும் தந்தையின் அடிச்சுவட்டில் இந்த ஊழியத்தை மானியம் பெறாமலே தானும் ஆற்றி வருவதாகவும், ஈசனுக்குச் செய்யும் இந்த இலவசத்தொண்டே தனக்கும் தன் குடும்பத்தில் உள்ளோர்க்கும் மன அமைதியையும் மகிழ்ச்சியையும் தருவதாகக்" குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குருவின் அவசியம்

—குருநானக்

சத்குருவின் அருளின்றி பரம் பொருளைக்காண எக்காலத்திலும் முடிந்ததில்லை. பரம்பொருளே சத்குரு எனும் திருநாமத்தில் உறைகிறான். இதையும் சத்குருவே காட்டித்தந்திருக்கிறார். சத்குருவின் உறவால் மாயாமோகத்தைப்போக்கிக் கொண்டவர், சாசுவதமான முத்தியைப் பெறுகிறார்! பரமாத்மாவிடம் உள்ளத்தை ஈடுபடுத்துவது உத்தமம், அவன்தான் அகிலத்தையும் வாழவைக்கிறான்.

உனக்குநீந்தத் தெரிந்திருந்தாலும், பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்திக்கடப்பதற்கு இதில் திறமையுடன் தேர்ச்சிபெற்ற நீச்சல் நிபுணர்களிடம் அதாவது சத்குருமார்களிடம் பயிற்சி பெறவேண்டும்.

சத்தியத்தில் நிலைநிறுத்தத்தக்கவரையே குருவாகக் கொள்வாயாக! அவர் இறைவனோடு பேசவைப்பார், திருநாமத்தை உபதேசித்து, அதன்மகிமையால் இறைவனோடு சேர்த்துவைப்பார். ஹரி பக்தர்களுக்கு பகவானிடமும் சத்தியத்திடமும் ஈடுபாடு கொள்வதைத்தவிர வேறுபணிகிடையாது. இவர்கள் தம்மனத்தில் சத்தியசொருபனை பகவானைப் பிரதிட்டை செய்து கொள்கிறார்கள். பிறகுபகவத் சொருபமாகவே மாறிவிடுகிறார்கள். உண்மையான சத்குரு பக்தனை இறைவன் திருவடிகளுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். இறைவனோடு சேர்த்து வைக்கிறார்.

சத்குரு கண்டபேருண்மை இது: எல்லாம்பரமாத்மாவைச் சார்ந்திருக்கின்றன; எல்லாவற்றிலும் பரமாத்மா நிறைந்திருக்கிறான். தம்மிருத்தொண்டர்களுக்கு அவர் பிரத்தியட்சமாகிறார். தேயம், நிலம், பகுதி, பிரம்மாண்டம் ஆகியவைகளைப் படைத்த பெருமான் புலன்களுக்குப் புலப்படாதவன், சத்குரு அந்தப் பெருவிளக்கிலிருந்து சிறுவிளக்காக அவனருளையே பெற்று, அதன் திவ்யசோதியில் எல்லோருக்கும் ஒளிதந்தார். இதனால் மோகமாயைகள் அழிந்து பட்டன. உலகியல் தலை அறுபட்டது. இறைபற்று ஏற்பட்டது. இறைவனின் அருள் வாக்கு எல்லாஜீவராசிகளின் இதயங்களிலும் ஒலிக்கிறது. சத்குருநாதன் உண்மையான நண்பன். இறைவனிடம் புகல் பெற்றவர் முத்தி பெறுவர்.

‘ஆயிரம்’ எண்ணங்கள்

கா. கு. சண்முகம்—காவலிபாளையம் அ. நி.-தமிழ்நாடு 638403

கல்யாணத்தை ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்று பெரியவர்கள் சொல்வர். நீண்டகாலம் நிலைத்து நிற்கும் நிழல்மரம் ஆகுமேயன்றி, ஓரிரு நாட்களில் தோன்றிமறையும் காளான் அன்று. கல்யாணம் என்பதே அதன் கருத்து. அதோடு, ‘ஆயிரம் பொய்யைச் சொல்லியாவதும் ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்’ எனவும் வேடிக்கையாகச் சொல்வர். ‘ஆயிரம்பேரைக் கொன்றவன் அரை வைத்தியன்’ என்பதும் ஒரு வேடிக்கையான பழமொழியே. ‘ஆயிரம் காக்கைக்கு ஒரு கல்’ என்பதும் ஒரு பழமொழி. ‘ஆயிரம் மூடர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் ஒரு அறிஞனுக்கு ஈடாகார்’ என்கிறது பழமொழி என்ற பண்டை நூல்.

நம் நாட்டில் அளவுக்கு அதிகமான சாதிகள் இருப்பதால் பாரதியார்,

“ஆயிரம் உண்டிக்கு சாதி—எனில்
அந்நியர் வந்து புகல் என்ன நீதி” என்றுபாடினார்.

இருப்பினும் அளவுக்கு அதிகமான சாதிகள் இருந்தது, அந்நியர் வந்து புகல் காரணம் ஆயிற்று. ஒரு நாடு ஆயிரம் ஆண்டு சிறப்புடன் இருந்தால், ஆயிரம் ஆண்டு சிறப்புக்குன்றி இருக்கும் போலும். :ஆயிரம் ஆண்டு நாடு, ஆயிரம் ஆண்டு காடு’ எனும் பழமொழி இதைச் சொல்கிறது.

இறைவனுக்கு ஆயிரம் பெயர்கள் உண்டு என ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் கூறுவர்.

“பேர் ஆயிரம் உடைப் பெம்மான் போற்றி”

“ஆயிரம் திருநாமம் பாடி நாம்
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ” —திருவாசகம்

திருமால் தினமும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களை வைத்துச் சிவனை வழிபட்டாராம். ஒருநாள் ஒரு மலர் குறைந்து விட்டது. அதைச் சரி செய்யத் தன் கண்களில் ஒன்றைப் பிடுங்கி மலராக வைத்தாராம். அது கண்டு மகிழ்ந்த சிவனும் அவருக்குச் சக்கராயுதம் கொடுத்ததாகவும் திருவாசகம் கூறுகிறது.

“பங்கயம் ஆயிரம் பூவினில் ஓர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தான் சேவடிவேல் சேர்த்தலுமே

சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரம் மாலுக்கு அருளியவா
 றெங்கும் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ”

நம் உடலில் ஆறு ஆதாரங்கள் உள்ளன. முதலில் உள்
 னது மூலாதாரம். கடைசியாக உள்ளது சகஸ்ராரம். இது
 தலையின் உச்சியில் உள்ளது. சகஸ்ர என்றால் ஆயிரம் எனப்
 பொருள். மூலாதாரத்திலிருந்து எழும் கனல் சகஸ்ராரத்தில்
 உள்ள ஆயிரம் இதழ்த்தாமரையை அடைந்தால், யோகிக்கு
 ஞான ஒளி கிடைக்கிறது.

அகலிகையைக் கற்பழிக்கச் சென்றான் இந்திரன். ஆனால்
 கௌதமரின் கோபத்துக்கு ஆளானான். ஆயிரம் மாதர்க்
 குள்ள அறிகுறி அவன் உடல் முழுதும் ஏற்படுமாறு சபித்
 தார் முனிவர். அவன் கேட்டுக்கொண்டதற்கு ஊணங்க,
 அவை பிறர் கண்களுக்கு ஆயிரம் கண்களாகத் தெரியுமாறு
 செய்தார்.

இராமனைக்காண, அவன் அழகை ரசிக்க சீதைக்கு ஆயி
 ரம் கண்கள் வேண்டுமாம். அதுபோல் சீதையைக் காண
 அவள் அழகை ரசிக்க இராமனுக்கும் இரண்டு கண்கள் போ
 தாது. ஆயிரம் கண்களே தேவை எனப்பாடுவார் கம்பர்.

“நம்பியைக்காண நங்கைக்கு ஆயிரம் நயனம் வேண்டும்
 கொம்பினைக் காணும்போதும் குறிசில்கும் அன்னதேயால்”

இராமனைக் காண காட்டுக்குப் புறப்பட்ட பரதனைக்
 குகன் பார்க்கிறான். ஆரம்பத்தில் அவன் நோக்கத்தைத் தவ
 ருக எண்ணிய அவன் பிறகு பரதனின் ஒப்பற்ற நோக்கத்தை
 அறிந்து வியந்து கூறுகிறான், “ஐயனே, ஆயிரம் இராமரும்
 உனக்கு ஈடாகமாட்டாரோ” என்று.

“தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னைத்
 துவினை என்னநீத்துச் சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப்
 போயினை என்றபோது புகழினோம் தன்மை கண்டால்
 ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியின்அம்மா”

நரசிம்மமூர்த்தியின் உருவத்தை வருணிக்கப் புகுந்த
 கம்பர், ‘பல்லொடு பல்லுக்கெல்லை ஆயிரம் காதப்பத்தி’ என்று
 கூறினார். ஒரு பல்லுக்கும் இன்னொரு பல்லுக்கும் இடை
 வெளி மட்டும் ஆயிரம் காததாரம் என்றால், பல் எவ்வளவு
 பெரியது, வாய் எவ்வளவு பெரியது, முழு உருவம் எவ்வளவு
 பெரிதாயிருக்கும் என்று கேள்விகள் கேட்கலாம் பலர். அது
 ஒரு உயர்வு நவீகியே அன்றி வேறென்றும் அல்ல என்பதை
 நாம் உணர்ந்து கொள்ளல் நல்லது.

சாவகச்சேரி வாரிவனேசுவரர் திருத்தல வரலாறு

— மா. கனகசபை

குதமுனிவர் சொல்வது: இனி வாரிவனேசு லிங்கப் பெருமை
 யை விளம்புகின்றோம்; ஆதரவுடன்
 கேட்பீராக. முற்காலத்தில் சோளவள நாட்டிலே மிகவும் புகழ்
 படைத்த திருவாஞ்சியப்பதியிலே வைசிய குலத்திலே விரு
 பாக்கன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சிவபக்தி
 மானாயும், சிவபூசாதூரந்தரனாயும், அந்தணர்களுக்கும் முனி
 வர்களுக்கும் சந்நியாசிகளுக்கும் எப்பொழுதும் பிரியஞ்செய்
 பவனாயும் இருந்தான். அவன் மேற்சொன்ன அந்தணர் முத
 லியோர்களுக்குத் தனம் தானியம் இரத்தினம் உடை ஆபர
 ணம் என்பவைகளை நாள்தோறும் தானங்கொடுத்து வரு
 வான். சிவபெருமான் ஒருநாள் அவனது பக்தியைச்சோதித்
 தும்படி மறையவர் வேடந் தரித்து அவ்விருபாக்கன் சமீபத்
 தையடைந்தார். அவ்விருபாக்கன் அந்தணரை எதிர்கொண்
 டழைத்து நல்வரவு கூறி ஆசனத்தில் இருத்தி அருக்கிய பாத்
 தியங்களினாலே விதிப்படி பூசித்துப் பலமுறை நமஸ்காரஞ்
 செய்து கைகட்டி வாய் புதைத்து அவர் முன்பு நின்றான். அந்
 தணர் வணிகர்களுட் சிறந்தோய்! மகா பாக்கியசாலியே! அடி
 யார்க்கு நன்மை செய்யும் விருப்பமுடையோய்! உன் புகழை
 அநேகமாய்க் கேள்விப்பட்டோத் தரித்திரனாகிய யான் இங்கே
 வந்தேன். எனக்கோ வீடு இல்லை, பொருள் இல்லை, உடை
 இல்லை, வேறு யாதொன்றுமே இல்லை. என் மனைவி மக்கள்
 மூன்று நாளாய்ப் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். ஆகையினாலே வீடு
 முதலானவைகளை எல்லாம் எனக்குத் தரல் வேண்டும். தரு
 வாயேல் சுகமுண்டாம்; தராயேல், மரணமுண்டாகும். இது
 திண்ணம் என்றிவ்வாறு பிராமணோத்தமர் சொன்னார்.

மறையவர் சொன்ன இச்சொல்லைச் செவ்வையாய் அதி
 பத்திமானாகிய விருபாக்கன் கேட்டு, வீட்டையும் வினைநிலை
 தையும் பொருளையும் தானியத்தையும் மறையவருக்கு மிக
 வும் பிரியத்தோடு தத்தஞ்செய்து கொடுத்தான். அந்தணர்
 களிப்புடன் யாவற்றையுந் தானம்வாங்கிக்கொண்டு மறைந்து
 விட்டனர். பின் விருபாக்கன் அந்தணரைக் கண்டிலன்:

மறையவர் வேடங் கொண்டு சம்புவே இங்கு வந்தவர் என்று நினைத்துச் சந்தோஷமான சித்தமுடையவனாய் விருபாக்கன் பலவாறு கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்தான்.

பின் அவ்வந்தனோத்தமன் தன் மனைவி விசாலாட்சியைக் கூப்பிட்டு, வீடு முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் என்னால் உத்தமனாகிய வேதியனுக்குத் தானங்கொடுக்கப்பட்டு விட்டன. ஆதலினால் நீயும் இவைகளையெல்லாம் நீக்கிவிடுக. அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் பாவஞ் சம்பவிக்கும் என்று சொல்லவும், அம்மாது சிரோமணியும் நாயகன் சொன்னவற்றைக் கேட்டு வீடு முதலானவைகளை நீக்கிவிட்டு வெறுமையாய் நின்றான். அந்த மனைவி விசாலாட்சியோடும் விருபாக்கன் கடற்கரையை அடைந்து வேதாரணியேசுவரனை வணங்கிக் கொண்டு கப்பலில் ஏறிக் கடல் கடந்து காங்கேயன் துறையையடைந்து யாழ்ப்பாணத்தில் வந்துசேர்ந்து வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். அங்கு சில காலம் வசித்துப் பின் அதனருகில் இருக்கும் கொடிகாமத்துக்குப் போய் அவ்விடத்தில் நிலையாய்க் குடியிருந்தான்.

விருபாக்கன் சீவனஞ் செய்து உயிர் வாழ்வதற்குத் தன் சாதித் தருமமாகிய வியாபாரத் தொழிலைச் செய்ய முயற்சி கொண்டு எந்த வகையான வியாபாரத் தொழிலைச் செய்யலாமென்று ஆலோசனை செய்தான். கொடிகாமத்தில் பசுவின் பால் அதிகம் விருத்தியாகியிருத்தலையும், பசுக்கள் ஏராளமாயிருத்தலையும் உணர்ந்து நான் பால் வியாபாரஞ்செய்து சிவத்தலே தக்கது; அதுவும் இவ்விடத்திற் செய்வதே மிகப் பொருத்தமானது என்பதாய் மனத்தில் திட்டம் செய்துகொண்டு அதனால் மனத் திருத்தியையும் அடைந்து அவ்விருபாக்கன் ஒரு நாள் பால் வாங்கி ஒரு குடத்தில் நிறைத்து அப்பாற் குடத்தைத் தன் தலைமேல் வைத்துச் சுமந்துகொண்டு கடைவீதியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும்பொழுது இடைவழியில் பாற்குடத் தவறி விழுந்து உடைந்துவிட்டது. அவன் திரும்பி வந்து மறுபடியும் பால் வாங்கிக் குடத்தில் நிறைத்துச் சுமந்து சென்றான். இரண்டாவது முறையும் அக்குடம் முன்போல் உடைந்துபோய்விட்டது. அதுகண்டு அவன்மனக் கவலை கொண்டு ஆ! ஆ! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்று அந்த இடத்தைக் கவனித்தான்.

விருபாக்கனுக்குச் சிவலிங்கம் தரிசனமாதல்

விருபாக்க வணிகன் பாற்குடங்கள் விழுந்து நட்டப்பட்ட அந்த இடத்தில் நாற்புறங்களையும் கவனமாய்ப் பார்த்த சமயத்தில் மகானுபாவனாய்ப் பகவானாய்ப் பிரபுவாய் விளங்கும் பரம்பொருள் சுகளம் நிஷ்களம் சுகளநிஷ்களம் என்னும் மூவகை வடிவங்களுள் ஒன்றாய் உள்ள சுகள நிஷ்கள வடிவாகிய சிவலிங்கத் திருமேனியாய் சிவஞானச் செல்வம் பொருந்திய பக்குவியாகிய அவ்வணிகனுக்குக் கொடிகளின் மத்தியில் விளங்கித் தோன்றினார். பேரறிவுடைய அவ்விருபாக்கன் சிவலிங்க வடிவத் தரிசனமானவுடன் தன்னறிவு மயங்கிமூர்ச்சையாகிப் பின்பு பரம்பொருளின் திருவருளினால் சிறிது நல்லறிவு விளங்கித் தோன்றவும், எழுந்து நின்று கண்களினின்றும் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக மேலாகிய தோத்திரங்களினாலே ஈசனைத் துதிப்பானாயினான்.

ஐந்தெழுத்தாயினார்க்கு வணக்கம், அம்பிகை பாகர்க்கு வணக்கம், அடியார் நினைந்தவையளிப்பவர்க்கு வணக்கம், ஆதிநடுவந்தமிலாதவருக்கு வணக்கம், அருஞ்சிவலிங்க வடிவாயினார்க்கு வணக்கம், வானவடிவருக்கு வணக்கம் என்று சொல்லித் தோத்திரஞ் செய்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தான். அவன் அந்த நாள் தொடக்கம் பரமசிவனுக்கு பாலாபிடேகஞ் செய்துவருவானாயினான்.

வாரிவன லிங்கம் மழை வெள்ளத்தில் மறைந்தமை

விருபாக்கன் இவ்விதம் நாடோறும் நியமமாய் அன் போடு பால் அபிடேகஞ் செய்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் பரமசிவன் விருபாக்கனுடைய பக்தியைச் சோதித்து உலகத்தாருக்கு அறிவிக்கவெண்ணி கற்ப முடிவு காலத்தில் உண்டாகும் பிரளயம் போல மழை அதிகம் பெய்யும்படி செய்தார். இருண்டெழுந்து மின்னி முழங்கி மழை அதிகம் பெய்தமையினாலே வெள்ளம் பெருகி ஐந்து குரோசம் வரையில் முடியிருந்தது. இப்படி இருத்தலை விருபாக்கனுணர்ந்து மிகவும் துக்கமடைந்து மனத்தில் அவன் எண்ணியது என்னவெனில் நான் வழக்கமாய்ச் செய்து வரும் பாலாபிடேக சிவபூசை நடைபெருவிட்டால் இறந்துவிடுதல் வேண்டும் என்பதேயாகும். அவன் இவ்விதமாய் எண்ணிக்கொண்டு பத்துத் திக்கையுஞ் சுற்றிப் பார்த்தான்.

வைரவ சூலம் வெள்ளம் வற்றச் செய்தமை

அச்சமயத்தில் கருணையங்கடலாயும் பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவராயும் இருக்கின்ற மகாதேவர் மகிழ்வோடு வைரவரைப் பார்த்துச் சொல்கின்றார்: ஓ! வைரவா! கேள், நமது கேஷத்திரம் வெள்ளத்தினால் மூடப் பட்டுள்ளது. நமது அன்பனோ மிகவுந் துன்படைந்திருக்கிறான். நமது பூசை செய்யப்படாவிட்டால் அவ்வன்பன் உடனே தன்னுயிரை விட்டுவிடுவான்; ஆதலினால் நீ விரைந்து சென்று தண்ணீர் வற்றுவதற்குச் சூலப்படையை ஏவி நீரை வற்றச் செய்வாயாக என்றனர். பரமசிவன் அருளிச் செய்த இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு வைரவக் கடவுள் பிரளயகாலத்திலுண்டாகும் அக்கினிக்குச் சமமாகிய சூலப்படையை அவ் வெள்ளப்பெருக்கில் எறிந்தார். அச்சூலமானது கடல் வெள்ளத்தை எவ்விதம் இராமபாணம் வற்றச் செய்ததோ அவ்விதமாய்க் கணப்பொழுதில் வெள்ளம் முழுவதையும் உண்டு வற்றச் செய்தது. வெள்ளம் வடிந்தவுடனே அவ்விடம் முன்பு போல் ஆயிற்று.

விருபாக்கன் வாரிவனலிங்கத்தைப்
பாலாபிடேகஞ் செய்து பூசித்தமை

விருபாக்க வணிகன் வைரவசூலத்தினால் வெள்ளஞ் சுவறிப்போய் வாரிவனேசலிங்கம் வெளிப்பட்டுத் தோன்று தலைக் கண்டு அதிகம் மனமகிழ்ச்சி கொண்டு வாரியப்பரை அணுகிப் பார்த்துடங்களை எடுத்து விதிப்படி அபிடேகஞ் செய்து அருச்சுனையும் புரிந்து வாரிவனநாதரைப் பலவாறு புகழ்ந்து தோத்திரஞ் செய்வான்.

தேவரே! தேவேசரே! தேவரீருக்கு வணக்கம், லோகசங்கரரே! தேவரீருக்கு வணக்கம், பார்வதிநாதரே! தேவரீருக்கு வணக்கம், லோக சாட்சியே தேவரீருக்கு வணக்கம்.

உலகங்களைப் படைத்தவரே! தேவரீருக்கு வணக்கம், உலகங்களைக் காப்பவரே! தேவரீருக்கு வணக்கம். உலகங்களை யழிப்பவரே தேவரீருக்கு வணக்கம்.

ஓ பார்வதீஸ்வரே கருணாகரரே! ஏழைகளுக்கு உறவா யிருப்பவரே! ஸ்ரீ கண்டரே! நெற்றியங்கண்ணரே! கைகளில் குமுதமும் அபயமும் மழுவும் தரித்தவரே! அன்பர்களின்

துன்பங்களை யழிப்பவரே! முனிவர் யாவராலும் தோத்திரஞ் செய்யப்படுபவரே! வாரிவனேசரே! எப்பொழுதும் உம்மையே சரணடைந்துள்ளேன்.

விருபாக்கன் மகாதேவரைத் தோத்திரஞ் செய்து நாடோறும் எவ்வித இடையூறுகளுமின்றி வாரிவனேசருக்குப் பாலாபிடேகஞ் செய்து வழிபட்டு வந்தான். தனக்குத் துணை செய்து பனையில் எழுந்தருளியிருக்கும் வைரவக் கடவுளிடத்துப் பேரன்புடையவனாய் வடை நைவேதனஞ் செய்து பூசித்து வணங்கித் துதிக்கத் தொடங்கினான்.

விருபாகரனுக்கு வைரவர் வரங்கொடுத்தல்

பூதத்தலைவராகிய தேவரீருக்கு வணக்கம், பீமரூபராகிய தேவரீருக்கு வணக்கம், சிவபுத்திரராகிய தேவரீருக்கு வணக்கம், காலாக்கினி ருத்திர ரூபராகிய தேவரீருக்கு வணக்கம், விரும்பிய பொருள்களை யெல்லாம் தருபவருக்கு வணக்கம், கலியாணருக்கு வணக்கம், புருடருக்கு வணக்கம் வணக்கம். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலென்னும் ஐந்தொழிற்கும் சாட்சியாயிருப்பவருக்கும் வணக்கம் என்று இந்தவிதமான பல தோத்திரங்கள் சொல்லித் துதித்து வணங்குதலும் வைரவக் கடவுள் அவனுக்கு வெளிப்பட்டுக் காட்சி கொடுத்தருளினார். அவன் பேரன்புடையவனாகிய “பகவானே! தேவரீர் அடியார்களாகிய எங்களுக்கு நாங்கள் நினைத்த வரங்களை யளித்துக் கொண்டு இவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருத்தல் வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் வேண்டினான். அவன் வேண்டுதலுக்கிரங்கி வைரவக் கடவுள் “நீ விரும்பியவாறே செய்கின்றோம்” என்று அவனுக்கு வரங் கொடுத்தருளினார்.

விருபாக்கன் முத்திபெற்றமை

விருபாக்கன் தனக்கு வைரவக்கடவுள் வரங்கொடுத்து மறைந்த பின்பு சிலகாலம் அவ்விடத்திலேயே இருந்து தவம் புரிந்து இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து இந்திரபதத்தில் இன்ப மனுபவித்துப் பின் சாலோகம், சாம்பம், சாரூப முத்திகளையும் பெற்று முடிவில் என்றும் அழிவில்லாததாகிய சிவசாயுச்சியத்தையும் பெற்றான்.

“இறப்பும், திருமுறைகளை ஓதுதலும்!”

—பித்துக்குளி முருகதாஸ்—

ஒரு சந்தேக விளக்கம்

“பிறந்தவன் ஒருநாள் இறப்பான்!

அவன் மறுபடி பிறப்பதைத் தடுப்பாரும் இல்லை!

கறந்த பால் மறுபடி முலைப்புகா!

ஆனால் அதன் கன்றுக்கும் மக்களுக்கும் உணவாவதுபோல,

இறந்தாரே மறுபடி பிறப்பதின்கில்லை!

அவர் இருக்கையில் செய்த பாவ புண்ணியங்களே இங்கே நிறம் மாறி நன்மை தீமை ஆகும்!

அவற்றை நலமாகவே செய்திடும் திருமுறைப் பாடல்.”

மனிதன் பிறக்கிறான். ஆசா பாசங்கள், ஆகார விலகாரங்கள், இவற்றினால் ஏற்படும் நன்மை தீமைகளை, சூழ்நிலைச் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப, செயல், முறை, உணர்ச்சி, வேகம், புணர்ச்சியின் குணங்கள், இவற்றுக்குத் தக்கபடி—பல நாட்களோ, பல வருடங்களோ வாழ்கிறான். பின் இறக்கிறான். மீண்டும் பிறக்கிறான்.

ஒருவன் இறந்தால், அந்தச் சூழ்நிலையே பயம், வருத்தம், துன்பம், அனைத்தும் நிறைந்ததாகிவிடும். இச்சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்கு முன் அறி குறியாக, பால் தரும் பசு “அம்மா” என்று அலறும்; நன்றியுள்ள நாய் வானத்தையும், தனக்குப் பிரியமானவர்கள் இருக்கும் திசையையும் நோக்கி அழும். நாயின் அழுகை வேறு, ஊனையிடல் வேறு, மகிழ்ச்சியில் சத்தமிடுவது வேறு. இதனை நம்மனமே சொல்லிவிடும்.

அச்சம் தரும் இத்துயரச் சூழ்நிலையை மாற்ற வேண்டியே, பலவிதமான ஒலிகளை, நாதங்களை எழுப்புவார்கள். சங்க நாடம் ஊதுவார்கள்; ஜேகண்டியைத் தட்டுவார்கள்; தாரை, தம்பட்டம் அடிப்பார்கள். பகவந்தாமாகைப் பாடுவார்கள்; வைணவர்கள் பாகரங்களைப் பாடி பஜனை செய்வார்கள்; சைவர்கள் சிவன்நாமாவைப் பாடுவார்கள்; திருமுறைகளை ஓதுவார்கள்.

ஒருவர் இறந்துவிடுவார் என்றறிந்தவுடன் கர்ண மந்திரம் சொல்வது முறை, வேத மந்திரங்களிலும், புராண இதிகாசங்களிலும் இருந்து சில ஸ்லோகங்களைச் சேர்த்து திருமுறை ஓதுவதும் வழக்கம். சுபஸ்வீகாரம் என்ற 13-ம் நாள், 16-ம் நாள் கர்ம ஸ்லோகம் எழுதிப் படிப்பதும் அதன் பொருளை விளக்குவதும் உண்டு. சிலர் “வாழ்வாவது மாயம்,

இவ்வுடல் மண்ணாவது திண்ணம்” என்ற பாடல்களைப் பாடுவார்கள்.

இறந்தவரின் சடலம் எடுத்துச் செல்லப்படும் போதும், இதேபோன்று சங்கம் ஊதி, ஜேகண்டி தட்டி, திருமுறைகளை ஓதுவார்கள். அது, கூட வருபவர்களின் மனத்தில் மரணத்தைப் பற்றிய பயத்தை தோற்றுவிக்க அல்ல. அவர்கள் அப்பாட்டின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டு, சஞ்சல முற்ற மனம் சாந்தியடையவும், ஓங்கார நாதத்தைக் கேட்டு, அமைதி பெறவுமே ஆகும். செத்த மனிதனின் உடலிலுள்ள பாச உணர்வுகள், பற்று வெறிகள், தனைகள் அனைத்தும் நீங்கவும் இந்த நாத வெள்ளம் துணை புரிகிறது.

சகலவிதமான நாத ஒலிகளை எழுப்புவதால் நன்மைகள் ஏற்படும்: பெரிய, சிறிய சூழ்நிலைச் சந்தர்ப்பங்களிலும், நல்ல நாதங்களையே நாம் ஓதவேண்டும். அதுதான் மனிதனுடைய சிந்தனைகளையும், செயல்களையும், நோக்கங்களையும், வாய்ப்புகளையும் புனிதமாக வைத்திருக்கும். நம் பெரியோர்கள், மனிதனுடைய உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள், செயல்கள் அவற்றின் வழி அடையும் இன்ப துன்பங்கள், அனைத்தையும் விளங்கி, விளம்பி, விளக்கம் பெறுவது நாதத்தால் தான் என்று உணர்ந்தவர்கள். திருமுறைகள், திருமறைகள் வழியாக நாதத்தையும், அதன் தத்துவத்தையும் முழுதும் அறிந்தவர்கள்.

“பிறந்தவுடன் ஒலிக்கும் நாவே—

அது புவிதனில் வாழ்ந்திட புகழ் இகழ்ச் சொல்லும்.

இறக்கும் போதும் நாவு சுழலும்—

அது எண்ணங்களைச் சொல்ல முடியாமல் அடங்கும்.

திறமுள்ள திருமுறை ஓத—

நாவு தெரிந்து கொண்டிருந்தால் செய்தி நன்மையாகும்.

துறந்தவர்கள் சொல் திருநாமம்—

அவர் தூய மனத்தோடு ஓதும் சிவநாமம்.”

எடுத்துச் செல்லும் சடலத்தை, வழியிலே ஓரிரு இடங்களில் இறக்கி அரிசி இட்டு, அந்தப் பூமியின் மண்ணைச் சிறிது நீரிலே கலக்கி வாயில் விடுவார்கள்.

ஜீவான இவ்வுடம்பில் இருந்து நீ அனுபவித்த சுகபோகங்களுக்கெல்லாம் காரணம், நீ உண்ட ஆகாரமும், உன்னைத் தாங்கி, ஏற்றி, சுகம் அனுபவிக்கச் செய்த மண்ணும்தான். எனவே, உன் வாயில் இடும் அரிசி, மண், நீர் இவற்றோடு திருப்தி அடைந்து மறுபடியும் பிறவாமல் இருப்பாயாக! இதுவரை செய்த பாவங்களை நாங்கள் சொல்லும் திருமுறைகளில் நாதவெள்ளத்திலே கரைத்துவிட்டு, செய்த புண்ணியகாரியங்களின் பலத்தால் தெய்வீக ஏணிகளிலே ஏறி சிவபதத்தை அடைவாயாக! இதோ உன் தலைப்பிள்ளை, அல்லது வாரிசின் அந்திமக் கர்மாக் களில் திருப்தி அடைந்து உனது பாரம்பரியத்தைக் காப்பாற்றுவாயாக!

இவையே ஒருவர் இறந்தபோது நாம் செய்யும் சடங்குகளின் பலன். இறந்தவரை இனிப்பிறவா வண்ணம் காத்து நல்வழிப்படுத்தும் வழி முறைகள் அனைத்தும் நமது திருமுறைகளிலும் திருமுறைகளிலும் உள்ளன.

திருமுறைகள், திரு X முறைகள் மேன்மையான வழிபாடுகள், நல்ல வழிபாட்டு வழிகள், ஒழுங்குமுறைகள்-நாம் பின்பற்றத்தக்கவை, பின்பற்றவேண்டியவை என பொருள்படும். எனவே அதனை இந்த மொழியில்தான். இந்த இடத்தில், இந்த உருவில் இப்படித்தான் பாட வேண்டும், ஒதவேண்டும் என்று சொல்ல முடியாதன்றோ! ஆதலின் மொழி, தேசம், நாகரிகம், பண்பாடு எனும் வேற்றுமைகளைக் கடந்து பார்த்தால் திருமுறைகள் எல்லாமதத்திலும் எல்லா மொழிகளிலும் உண்டு என அறியலாம்.

சமஸ்கிருதத்தில் 'திருமுறை' என்பது நான்கு வேதங்கள். 'திருமுறை' என்பது உபநிடதங்கள், ஆகமங்கள், இவற்றில் உள்ள சில தோத்திரங்கள், மற்றும் கருடபுராணங்கள், ஆக்ஷேய புராணம் போன்ற புராணங்களிலும் காணப்படும் சில கர்ம, ஞான, பக்திப் பாடல்களும். தமிழில் அருள்நந்தி சிவாச்சாரியார்முதல் திருஞானசம்பந்தர் வரை வந்துள்ளவை திருமுறையாம். தேவாரங்களும் நாயன்மார் பாடல்களும் திருமுறைகளாகும், பொதுமுறையான திருக்குறளிலும், அருணகிரியார், தாயுமானவர், பட்டினத்தார் பதினெண் சித்தர்கள் எல்லாருமே ஒதியுணர்ந்துள்ளது இத்திருமுறைகளையும் திருமுறைகளையும் தான்.

“என் ஆசையைக்கேள் தாயே! உன் புகழைப்பாட வேண்டும். உன் அழகைக் கண்டு, உணர்ந்து, உயிர் பிரிய வேண்டும். இதனை நீ செய்வாயா, இன்பமயக் குமரித் தேவி!

முன்னே நான் செய்த வினைகள், முடக்கும், புத்திதனைக் கெடுக்கும். மூலசக்தி நீ நினைத்தால் முடியாத தொன்றில்லை அம்மா. உயிர்போனால் பரவாயில்லை, உன் நினைவு நிலைக்கவேண்டும்!

தன் மனை, உறவு, சுகம், தனக்கெனக் கொண்ட அகம், தாயே என்னில் இருந்ததில்லை! இதனை நீ அறிவாய் அம்மா. உன்னடி, உன் உரு, உன் புகழ் ஒன்றே பாடும் ஏழை உள்நுணர்வுள் என்றும் உன்னை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன்.

என்னுடல் விட்ட உயிர், உன்னிடமே வரவேண்டும். இதை நீ செய்வாயா அம்மா, இதுவே என் விண்ணப்பம்!

இறந்த பின் மனிதன் மீண்டும் பிறக்கிறான். மறுபடியும் எதிர் பார்ப்புகளையும், ஏமாற்றங்களையும், பாவ புண்ணியங்களையும், ஆசா பாசங்களையும், ஆதாரமாகப் பற்றிக்கொண்டு கருவிலிலே ஜீவனாகத் தோன்றுகிறான். விட்டகுறை, தொடர்ந்த செயல், தொடர்ந்த பிழை, ஆகியவற்றினால் மாறுபட்ட சூழலில், வேறுபட்ட குணங்களுடன் தோன்றினாலும், தன் இயல்பான, இறந்து போகும்போது இருந்த ஏமாற்றங்களையும், விரும்பு வெறுப்புக்களையும். அவற்றை ஈடேற்றிக்கொள்ளும் துடிப்பையும் அந்த ஜீவன் இழப்பதே இல்லை.

பாடிக்கொண்டிருந்த 'டேப் ரெகார்டர்' (Tape Recorder) மின்சாரம் நின்றுவிட்டதால், பாடுவது நின்றாலும், அந்த 'டேப்பில்' வார்த்தைகளோ, மீண்டும் பாடும் திறனோ அழிந்து போவதில்லை. முடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது, அவ்வளவே. அதே போல், மனிதனின் உயிர்த்துடிப்பான 'சத்து' (கரன்ட்) நின்று போனதால், அவனுடைய எண்ண அலைகள்—நரம்புள் பதிவானவை, மூளையில் பதிந்தவை, இதயத்தில் தங்கியவை, எல்லாம் அப்படி அப்படியே தான் இருக்கும். இதனால் தான். இன்றைய மருத்துவ வல்லுநர்கள் 'மருத்துவ ரீதியாக இறந்து விட்டார்' என்று கருதப்படுபவரின் உடலில் 'சக்தியைப் பாய்ச்சி' இறந்தவரை மீண்டும் ஒரு சில வினாடிகள் 'உயிர்த்தெழச் செய்து' முக்கியமான செய்திகளை கேட்டறிந்துகொள்ள, சில சமயங்களில் வாய்ப்புத் தர முடிகிறது என்கின்றனர்.

இறந்த பின் எடுத்துச் செல்வப்படும் உடல் ஜீவ அணுக்களின் அசைவு இல்லாமையால் 'பிணம்' எனப் பெயர் பெற்றாலும், அதன் இதயத்துள் உள்ள 'வெளியில்' உணர்வின் குணங்களும் மூளைப்பகுதியின் 'வெளியில்' ஆசாபாசத் துடிப்புகளின் குணங்களும் இருந்து கொண்டே இருக்கும். உடல் எரிக்கப்பட்டாலோ, புதைக்கப்பட்டாலோ கூட அக் குணங்கள், அவற்றின் பதிவுகள் அழிவதில்லை. அவை இப்புவியின் ஐந்து பூதத்தத்துவங்களிலே கலந்துவிடுகின்றன. இறந்த உடலின் குண அணுக்கள் காற்றிலே, நீரிலே, நெருப்பிலே, பூமியிலே, ஆகாயத்திலே வியாபித்து ஒன்றிவிடுவதாக அக்கால மெய்ஞ்ஞானிகளும் மருத்துவர்களும் கண்டனர். இக்கால விஞ்ஞானிகளும் மிக நுண்ணிய ஒலி, ஒளி உணர்வலைகளின் குண, நாட உருவகத் தத்துவங்களை, காஸ்மிக், ரேடியோ, மைக்ரோவேவ்களின் உதவியால் கம்ப்யூட்டர் மூலம் இவற்றைப் பற்றித் தெளிவுபெறுவதை அறியும் போது, நம் ஆன்மோக்களது நுண்ணறிவின் பெருமையை நம்மால் உணரமுடிகிறது.

அதனால் தான் பெரியோர்கள் இறந்தவரின் உடலை வெறும் பிணம் என்று கருதாமல், அவனது குண அணுக்கள் பதிந்துள்ள மூளையின், இதயத்தின் 'உள்-வெளியில்' எதிரொலிக்குமாறு காதிற் கர்மஸ்ஸிலாகம்

மற்றும் திருமுறைப் பாடல்களையும் பாடவைக்கிறார்கள்: முக்கியமாகத் திருவாசகத்தில் 'சிவபுராணம்', 'விட்டிடுதிகண்டாய்' 'என்றருள்புரியாயோ' முதலிய பாடல்களைப் பாடுவார்கள்.

இறந்தவனின் மனத்தில் தன்னை யாரும் விரும்பவே இல்லையோ, தன்னிடமிருந்து உதவிகளையும், வசதிகளையும் பெறுவதற்காகத் தானே இது கூடி இருந்தார்கள். என்றெல்லாம் மனத்தளர்வோ, வெறுப்போ, ஏற்படக்கூடாதென்று தான் அவன் செய்த, செய்வதாகச் சொன்ன நன்மைகளைச் சொல்லியும், தாங்கள் அவனிடம் பெற்ற, எதிர்பார்த்த வற்றையும் சொல்லி, சொல்லி அழுவார்கள். அறவே தெரியாத அல்லது அதை அறமாகக் கருதுகின்ற 'மார்டன்' மக்கள் கூட, செத்தவரின் ஆவிக்கு வெறுப்போ, கோபமோ வரக்கூடாது என்பதற்காக கூலிக்கு ஆட்களை அமர்த்தி மாரடித்துக் கொண்டு இறந்தவரின் புகழைப்பாடி, பிலாக்களம் சொல்ல வைப்பார்கள்! மேற்கூறியவை யெல்லாம் மூடப் பழக்கங்கள் அல்ல. அவை (Psychological Vibration Treatment for the Dead Body) என்பதை புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

எனவே வாசகர்களே, ஒருவன் உயிருடன் இருந்தாலும், இறந்தாலும், அவன் உடம்பைப் புனிதப்படுத்துவது திருமறைகள்தான். இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், பௌத்தர்கள் எல்லா மதத்தவரும் தங்கள் தங்கள் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்றபடி திருமறைகள் ஒதுகிறார்கள். பல்வேறு சடங்குகளைச் செய்கிறார்கள். இறந்தவரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைத் தொழுதேற்றுகிறார்கள். இப்புனித காரியங்கள் அனைத்திலும் இறந்தவர்களல்லாமல் இருப்பவர்களும் நன்மை பெறுகிறார்கள். மனித சமுதாயமே மேம்பாட்டடைகிறது. அமைதியும் ஆனந்தமும் செளக்கியமும் பெறுகிறது.

அப்படி இருக்க, திருமுறைகளை ஒதக்கூடாது, சமயச் சடங்குகளைச் செய்யக்கூடாது என்று சொல்பவர்களின் நோக்கங்களை விமர்சித்து சந்தேக நிவர்த்தி செய்ய முடியாது. திருமுறைகளை ஒதுவதில் உள்ள மேன்மைகளைச் சொல்லி சந்தேகத்தை விலக்கிக்கொள்ளச் செய்வதே சாலச் சிறந்தது.

“இதுவோ, அதுவோ என்றல்லவோனே

இதுவே பொருள் பார் என்றிடும் முருகன்

அருள்ப் பாடுவோம், ஆத்மஜோதி

எங்கும் பிரகாசிக்கட்டும்.

எல்லா சந்தேகங்களையும் இல்லாமல் செய்யும்

இறைவன் அருள் ஒளியை உள் நிலைக்கச் செய்யும்

நல்லார் உறை செய்யும் திருப்பெயர்கள் ஒது

நான், எனது போகும், நன்மை அதே ஆகும்.”

என நாம் சங்கை ஊதிக்கொண்டே இருப்போம். நிச்சயம் பலர் விழித்துக் கொள்வார்கள். பொழுது விடிந்துவிடும். நற்பணிகள் நடைபெறும். திருமுறைகள் ஒதப்படும், திருமறைகள் பின்பற்றப்படும். உலகம் செழிக்கும். மக்கள் உய்வார்கள், உயர்வார்கள். எல்லாம் தேவியருள்.

தெய்வ வளம் நிறைந்த தம்பலகாமம் கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தில் நரபலியிடும் கிரியை முறைகள்

ஒரு சிவனடியாரின் தரிசனத்தால் அலகு பாய்ச்சுவதாகக் குறைந்தது

— க. வேலாயுதம்-தம்பலகாமம் —

‘கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ என்றுபெரியோர்கள் அறிவுறுத்துவார்கள். தம்பலகாமத்தில் கோயில்களுக்கும் வழிபாடுகளுக்கும் என்றும் குறைவேற்பட்டதில்லை. தம்பலகாமத்தின் சிரம்போன்ற கோயில் குடியிருப்பில் சரித்திரப் பிரசித்திவாய்ந்த ஆதி கோணநாயகர் ஆலயம் ராஜகோபுரத்துடன் கம்பீரமாக எழுந்து நின்று அருள் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. தம்பலகாமம் பட்டி மேட்டில் ஸ்ரீ சிந்தாமணி விநாயகர் ஆலயம், சிப்பித்திடலில் விக்கினேஸ்வரர் ஆலயம், கள்ளிமேட்டில் வெள்ளைப்பிள்ளையார் கோயில், ஆலையடி மைதானத்தில் கடல்குழ இலங்கை கஜபாகு வேந்தனால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட பத்தினித்தேவிக்குக் கால்நாட்டி மண்டபம் அமைத்து வாரக் கணக்கில் வேள்வி செய்யும் வழிபாட்டு ஸ்தலம், சம்மானதுறையில் ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன்கோயில், வன்னிச்சியார் திடலில் சமயேஸ்வரி விநாயகர் ஆலயம், நாயன்மார்திடல் வைரத்தடியில் நாராயணமூர்த்திக்குக் குழமாடுகள் பிடித்துக்கட்டிக் காதுத்து மடைவைப்பவம் நடைபெறும் இடம், ஐயனூர்திடலில் மாக்கை ஊர்களில் திறந்த வெளி விக்கினேஸ்வர ஆலயங்கள், தம்பலகாமம் கிழக்கிலுள்ள மாகாமத்தில் மூர்க்காம்பிகாவுக்கு கால் நாட்டி வேள்வி செய்யும் இடம். தம்பலகாமம் புதுக்குடியிருப்பில் கண்ணகி ஆலயம், தம்பலகாமம் மேற்கில் பல விநாயகர் ஆலயங்கள், தம்பலகாமம் வடக்கிலுள்ள பாலம் போட்டாற்றில் பத்தினித்தேவிக்கு வைகாசிப் பொங்கல் விழா நடைபெறும் இடம்.

இப்படித் தம்பலகாமப் பகுதியை எங்கு நோக்கினாலும் ஆலயமயமாகவே உள்ளன. காலே மாலை வேளைகளில் இடைவிடாது ஆலயமணிகள் ஒலிப்பது கேட்போர் நெஞ்சங்களில் தெய்வபக்தியை ஊட்டுவதாக உள்ளது. இந்தக் கோயில்களில் பூசை ஆராதனைகளும் விசேஷ பூசைகள் அபிஷேகங்கள் விழாக்கள் அறிச்சுற்றி நடைபெறுவதால் கடவுள் நினைவு மக்கள் மனதில் இருந்து அகன்று விடாமல் தலைபெறச் செய்கின்றது. இங்கு வாழ்பவர்கள் அனைவரும் சமயத்தால் கலப்பில்லாத சைவர்கள். இனத்தால் தமிழர்கள். தொழிலால் உழவர்கள்; மதமாற்றமோ சமயத்தடுமாற்றமோ இங்கு என்றும் ஏற்படவில்லை. இனியும் ஏற்படப் போவதில்லை என்று திடமாகத் துணிந்து கூறலாம்.

சந்தா நேயர்களுக்கு

திருவருளை முன்னிட்டு எல்லா நலன்களும் பெற்று வாழ் வீர்களாக! இச்சுடர் 35-வது ஆண்டுக்குரிய எட்டாவது சுட ராகும். இவ்வாண்டுக்குரிய சந்தா 25/- ரூபாவையும் அனுப்பி வைப்பதோடு, பழைய நிலுவை இருப்பின் அவற்றையும் சேர்த்து அனுப்பிவைக்க வேண்டுகின்றோம். சந்தா இலக்கங் களையும் குறிப்பிட்டு எழுதினால் உடனே ரசீது அனுப்பி வைக்க வசதியாக இருக்கும். விலாச மாற்றங்களின் போது சந்தா இலக்கம், பழைய விலாசம், புதிய விலாசம் என்பன வற்றைத் தெளிவாக எழுதி அனுப்பிவைப்பீர்கள். ஒரே பெய ரில் பல விலாசதாரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே தெளிவுபெறு வதற்கு மேற்கூறியன அவசியம் தேவை. சிலர் தந்தியில் பணத்தை மாத்திரம் அனுப்பிவிடுகிறார்கள். வேறு எத்தகைய தகவலும் எம்மால் அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. ஆகவே தந்தியில் சந்தா இலக்கத்தையும் பெயரையுமாவது குறிப் பிடுங்கள். ஆத்மஜோதி தொண்டு சிறப்புற நடைபெறு வதற்கு உங்கள் சந்தாவை உடனே அனுப்பிவைப்பதோடு ஒரு புதிய அங்கத்தவரையாவது சேர்த்து உதவுக.

ஆத்மஜோதி நிலையம்.

நா. முத்தையா

நாவலப்பிட்டி. (ஸ்ரீ லங்கா)

இந்திய விலாசம்:

S. RAJASEKARAN

'Visalakshi Illam', 274, Royapettah High Road,

Royapettah-Madras-600 014, Tamilnadu

P O. Box 5577, Telephone: 847107

மலேசியா விலாசம்:

S. SUBRAMANIAM

Sri Eswari Flour Mill,

99-L, Jalan Tandok, Kuala Lumpur, Malaysia.

சிங்கப்பூர் விலாசம்:

Mrs. M. MAHESWARY THEVI

No. 03 - 3597 Geylang Bahru, Blk 54

Singapore 1233, Tel. 8955229

இந்துனேசியா விலாசம்:

SRI MARIYAMMAN KOVIL

Jalan Teuku Umar No: 18,

Medan-Sumatra, Indonesia.

ஆசிரியர் : நா. முத்தையா

அச்சுப்பதிவு : ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகம் - நாவலப்பிட்டி (ஸ்ரீ லங்கா)

அச்சிட்ட இடம்: 15 - 1983 Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org